

Arrest

nr. 309 764 van 12 juli 2024
in de zaak RvV X / XI

Inzake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat P. STAES
Amerikalei 122/14
2000 ANTWERPEN

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE XIe KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Afghaanse nationaliteit te zijn, op 17 oktober 2022 heeft ingediend tegen de beslissing van de adjunct-commissaris van 13 september 2022.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 22 april 2024 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 31 mei 2024.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken S. VAN CAMP.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en haar advocaat N. KELCHTERMANS *loco* advocaat P. STAES.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

1.1. Verzoeker, die volgens zijn verklaringen België op 26 november 2020 binnenkwam als niet-begeleide minderjarige vreemdeling, diende op 27 november 2020 een verzoek om internationale bescherming in.

1.2. Op 18 december 2020 besliste de Dienst Voogdij van de FOD Justitie dat verzoeker meerderjarig was omdat uit leeftijdsonderzoek bleek dat verzoeker 20,6 jaar oud was met een standaarddeviatie van 2 jaar.

1.3. Op 8 juni 2021 nam de commissaris-generaal een beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus. Deze beslissing werd ingetrokken en het beroep werd verworpen (RvV 5 oktober 2021, nr. X).

1.4. Op 13 september 2022 nam de adjunct-commissaris een beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus. Deze beslissing, die verzoeker bij aangetekende brief van 13 september 2022 ter kennis werd gebracht, is de bestreden beslissing die luidt als volgt:

U had op 5 mei 2021 een persoonlijk onderhoud op het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen (CGVS) van 9u35 tot 12u40, u werd hierbij bijgestaan door een tolk die het Pashtu machtig is. Uw advocaat, Meester Pieter Staes, was gedurende het volledige persoonlijk onderhoud aanwezig.

A. Feitenrelaas

U, R.A.R., verklaart de Afghaanse nationaliteit te bezitten en van Pasthoen origine te zijn. U verklaarde bijna 18 jaar oud te zijn op het moment van uw persoonlijk onderhoud. U werd geboren in het dorp Akhundzadagan in het district Mahmood Raqi van de provincie Kapisa. U ging tot het 6de leerjaar naar het "lisé" Zoukour Arouki. Daarna bleef u thuis om uw moeder te helpen. Uw vader K.P. werd zo'n 5.5 jaar geleden meegenomen door Daesh (Islamitische Staat). Uw moeder Z.G. woont met uw 3 broers in het dorp.

Zo'n 5.5 jaar geleden werd uw vader meegenomen door Daesh omdat hij werkzaam was voor het Afghaanse leger (ANA) als soldaat. Daesh had hem gevraagd met zijn werk te stoppen en zich aan te sluiten bij hen. Uw vader weigerde dit. Toen hij thuis op verlof was vielen ze 's nachts uw huis binnen en namen ze uw vader mee. Sindsdien hebben jullie niks meer van hem vernomen. Jullie brachten de overheid op de hoogte van de ontvoering maar ook zij hebben geen verdere informatie over uw vader. Nadien kenden jullie geen persoonlijke problemen. Zo'n 2.5 jaar later kreeg u wel problemen met de taliban. Uw broer was ziek en u diende om medicatie te gaan bij de dokter. Toen u onderweg was naar huis kwam u een groep mannen tegen. Deze spraken u aan en vroegen u wie u was en wat u deed. Ze vroegen u om zich bij hen aan te sluiten. U vroeg wie ze waren en ze vertelden u dat ze de taliban waren. U zei hen dat uw broer ziek was en u echt de medicatie naar huis moest brengen. U zou zich de volgende dag bij hen aanbieden. Er werd afgesproken dat ze de volgende avond in de buurt van uw huis zouden rondhangen en u naar hen toe zou komen. Ze zeiden ook dat u moest gehoorzamen anders zouden ze u vermoorden. U vertelde uw moeder wat er was voorgevallen en uw moeder stuurde u naar uw oom langs moederszijde. Die nacht kwamen de taliban bij uw moeder langs. Ze kwamen binnen en vroegen waar u was. Uw moeder zei dat ze het niet wist. De volgende dag belde uw moeder uw oom op om te vertellen wat er was gebeurd. Hij zou voor een oplossing zorgen. Hij zou een stuk grond proberen verkopen en u naar België sturen. Na enkele dagen vond hij een smokkelaar en kon u vertrekken. U reisde via Iran naar Turkije en zo verder via Bulgarije, Servië (waar op uw vingerafdrukken werden genomen), Bosnië, Kroatië, Slovenië, Italië, Frankrijk naar België. Op 26 november 2020 kwam u in België aan en de volgende dag heeft u een verzoek om internationale bescherming ingediend.

Bij een terugkeer naar Afghanistan vreest u gedood te worden door de taliban die u onder dwang wilden rekruteren.

Ter staving van uw verzoek om internationale bescherming legt u uw taskara en een foto van een werkbadge van het leger van uw vader neer.

Op 8 juni 2021 werd er door het CGVS een beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus genomen omdat u het niet aannemelijk maakte dat u bij een terugkeer Daesh of de taliban diende te vrezen. U ging tegen deze beslissing in beroep bij de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen. In het verzoekschrift wees uw advocaat op uw gedetailleerde verklaringen en het feit dat het geweld in Afghanistan sterk is toegenomen door de oprukkende taliban. Op 14 september 2021 werd deze beslissing door het CGVS ingetrokken vanwege de gewijzigde situatie in Afghanistan. Op 5 oktober 2021 werd uw beroep verworpen door de RvV aangezien u niet ter zitting was verschenen, noch was vertegenwoordigd.

B. Motivering

Na grondige analyse van het geheel van de gegevens in uw administratief dossier, moet vooreerst worden vastgesteld dat u géén elementen kenbaar hebt gemaakt waaruit eventuele bijzondere procedurele noden kunnen blijken, en dat het Commissariaat-generaal evenmin dergelijke noden in uw hoofde heeft kunnen vaststellen.

Bijgevolg werden er u geen specifieke steunmaatregelen verleend, aangezien er in het kader van onderhavige procedure redelijkerwijze kan worden aangenomen dat uw rechten gerespecteerd worden en dat u in de gegeven omstandigheden kunt voldoen aan uw verplichtingen.

Op basis van uw verklaringen wordt door het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen (CGVS) geconcludeerd dat u geen gegronde vrees voor vervolging heeft zoals bedoeld in de Vluchtelingenconventie en geen reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 § 2, a, b en c van de gecoördineerde Vreemdelingenwet aangetoond heeft.

De reden waarom u niet in aanmerking komt voor een erkenning als vluchteling in de zin van de Vluchtelingenconventie en voor de toekenning van de subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 §2 a en b is omdat uw verklaringen met betrekking tot de gebeurtenissen die de rechtstreekse aanleiding zouden gevormd hebben tot uw vertrek uit Afghanistan weinig overtuigend zijn.

Vooreerst dient te worden vastgesteld dat aan uw beweerde minderjarigheid geen geloof kan worden gehecht (CGVS, p. 4). Uit een medisch onderzoek van de Dienst Voogdij is gebleken dat u op 15 december 2020 een leeftijd had van ouder dan 18 jaar, waarbij 20.6 jaar met een standaarddeviatie van een tweetal jaar een goede schatting is. Overwegende dat uit de medische testen is gebleken dat u in december 2020 een leeftijd heeft van minstens 18.6 jaar, zijn de in het dossier aangevoerde elementen ter staving van uw leeftijd, zijnde uw taskara, volgens het CGVS en de Dienst Voogdij niet van die aard om de resultaten van het medisch onderzoek tegen te spreken. Immers is een taskara weinig betrouwbaar, gezien uit objectieve informatie blijkt dat Afghaanse (identiteits-)documenten makkelijk op niet-reguliere wijze te verkrijgen zijn, zowel in als buiten Afghanistan. Hieruit ontstaat het vermoeden dat u de Belgische asielinstanties hebt willen misleiden met betrekking tot uw leeftijd en dit om eventuele bijkomende bescherming te bekomen op basis van uw beweerde minderjarigheid. Deze vaststelling draagt allerminst bij tot uw algemene geloofwaardigheid.

Daarnaast heeft u niet aangetoond dat u bij een terugkeer naar Afghanistan problemen zal ondervinden omwille van gedwongen rekrutering door de taliban, of dat u wegens dergelijke vrees het land hebt verlaten. Zo kan u geen enkele naam van een talibancommandant in uw regio geven. U zegt hun namen niet te kennen (CGVS, p. 16). Dit is opvallend aangezien u zelf stelt de taliban te vrezen en er ook in uw district aanvallen gebeurden op lokale machthebbers door de taliban (CGVS p. 16-17). Ook uw verklaringen omtrent de poging tot rekrutering zelf door de taliban zijn weinig geloofwaardig. U verklaart dat u onderweg naar huis was toen de taliban u uit het niks hebben aangesproken en u vroegen om zich bij hen aan te sluiten. Dit gesprek zou slechts 10 à 15 minuten hebben geduurd (CGVS, p. 21). Indien u niet naar hen zou luisteren zouden ze u vermoorden (CGVS, p. 16). Deze gang van zaken strookt echter niet met de objectieve informatie waarover het CGVS beschikt en waarvan een kopie werd toegevoegd aan uw administratief dossier. Uit deze informatie blijkt dat gedwongen rekrutering door de taliban zelden of nooit voorkomt. Er zijn immers voldoende personen die vrijwillig willen toetreden tot de taliban (zie informatie toegevoegd aan het administratief dossier), het is dan ook niet nodig om mensen tegen hun zin te rekruteren. U verklaart echter niemand te kennen die zich bij de taliban aansloot (CGVS, p. 23). Uit de informatie blijkt eveneens dat de rekruten vaak iets word aangeboden in ruil voor hun diensten (bv. geld of een wapen), en dat de taliban slechts overgaan tot gedwongen rekrutering als zij dermate onder druk komen te staan dat ze strijders te kort hebben. Bovendien blijkt uit de informatie dat de taliban over mobiele eenheden beschikken om deze tekorten aan te vullen waardoor de nood aan gedwongen rekrutering nog verminderd is. Eveneens uit de informatie blijkt dat het vragen van strijders het laatste redmiddel is. De druk die door de taliban wordt gezet is bovendien niet altijd gewelddadig.

Verder blijkt uit specifieke landeninformatie dat rekrutering door de taliban meestal op collectief niveau, via connecties en propaganda in madrassa's wordt georganiseerd. Concreet betekent dit dat het meestal de stamouders en/of commandanten zijn die hun achterban onder druk zetten om zich aan te sluiten, eerder dan dat de taliban individueel jongeren aanspreken. Uit de informatie blijkt ook dat er vaak een overeenkomst bestaat tussen het dorp en de taliban. Er wordt vaak beroep gedaan op familiale en clanloyaliteit, tribale banden, persoonlijke vriendschappen en sociale netwerken. In casu is dit niet het geval, integendeel zelfs. U kwam nooit eerder in contact met de taliban.

Er werd u nooit eerder door iemand anders gevraagd om bij de taliban te gaan (CGVS, p. 20, 22). Noch op school, noch in de moskee werd er over de taliban gepraat, zo beweerde u (CGVS, p. 22) en met de ouderen van het dorp had u niet echt contact (CGVS, p. 21, 22). Door de maliks of ouderen werd er ook nooit gevraagd om bij de taliban te gaan (CGVS, p. 22). Uit uw verklaringen blijkt ook dat het dorp eerder negatief dan positief t.o.v. de taliban staat. Uw vrienden zeiden dat het geen goede mensen zijn (CGVS, p. 22). Bovendien blijkt uit de informatie nog dat de taliban slechts overgaan tot rekrutering als zij dermate onder druk komen te staan, het eisen van strijders is dan ook het laatste redmiddel van de taliban. Uit informatie blijkt eveneens dat het voorkomt dat de taliban en andere opstandelingen minderjarigen inzetten in de strijd. Echter uit deze informatie blijkt dat er aan deze inzet een jarenlang proces van indoctrinatie voorafgaat. De kinderen die worden ingezet door de taliban volgden reeds jarenlang religieuze lessen in madrassa's van de taliban. Uit uw verklaringen blijkt dat er in de moskee waar u naartoe ging om te bidden niet over de taliban werd gepraat (CGVS, p. 22). U volgde geen les aan een madrassa (CGVS, p. 9). Over de jihad werd er met u nooit gesproken (CGVS, p. 22) en de mullah heeft nooit iets gevraagd (CGVS, p. 22). De taliban zouden u die

keer dat ze u aanspraken enkel gezegd hebben dat ze goed voor u zouden zorgen om u te overtuigen bij hen te komen (CGVS, p. 20, 21). Gezien bovenstaande informatie maakte u het niet aannemelijk dat de taliban u zomaar op straat zouden gevraagd hebben om zich bij hen aan te sluiten bij de taliban, noch maakte u aannemelijk dat ze ermee dreigden u te vermoorden mocht u niet gehoorzamen. Bovenstaande vaststellingen ondermijnen de geloofwaardigheid van uw verklaringen inzake gedwongen rekrutering.

Daarnaast ondermijnen de gebeurtenissen die volgden op uw gesprek met de taliban de geloofwaardigheid van uw verklaringen verder. U zou de taliban gezegd hebben de volgende dag naar hen toe te komen, maar u verborg zich in het huis van uw oom langs moederszijde (CGVS, p. 16). De taliban zouden hierop eenmaal naar uw huis gekomen zijn om te vragen waar u was maar voor de rest hebben ze geen enkele actie ondernomen (CGVS, p. 22, 23). Bij uw oom zijn de taliban u niet komen zoeken, en in de paar dagen dat u bij hem verbleef ondervond u geen problemen (CGVS, p. 23). Dat de taliban niet zouden weten of kunnen vermoeden dat u bij uw oom langs moederszijde was (CGVS, p. 24) kan niet overtuigen, daar ze over het algemeen over de nodige spionnen beschikken, zoals u zelf ook aanhaalde (CGVS, p. 18). Aangezien ze, zoals u verklaarde, ermee dreigden u te vermoorden mocht u niet gehoorzamen is hun verdere passieve houding opmerkelijk. Na uw vertrek zijn de taliban u zelfs niet meer komen zoeken (CGVS, p. 23), en hebben ze uw familie niet lastig gevallen. De taliban hebben geen andere bedreigingen meer geuit en ze stuurden u geen dreigbrieven (CGVS, p. 20, 24). Uw broers, ondertussen ook ouder, ondervinden geen problemen en wonen zelfs nog steeds in het dorp (CGVS, p. 23). Uw familie is zonder enig probleem verder in de regio kunnen blijven wonen. Dat de taliban u eerst met de dood zouden bedreigen maar vervolgens geen enkele actie ondernemen terwijl u niet bent ingegaan op hun eis is dan ook zeer merkwaardig en contradictorisch. Deze vaststelling komt de geloofwaardigheid van uw relaas niet ten goede.

Wat de problemen van uw vader met Daesh betreft moet worden opgemerkt dat u zelf nooit enig probleem heeft gekend omwille van zijn tewerkstelling bij het leger of zijn verdwijning (CGVS, p.20). Na zijn verdwijning kende u 2.5 jaar lang geen problemen, noch ontving u bedreigingen (CGVS, p. 19, 20). Vervolgens is Daesh uit de regio verdwenen, zoals u zelf aangeeft (CGVS, p. 17, 19). Bijgevolg kan worden aangenomen dat het feit dat uw vaders verdwijning, voor zover aangenomen wordt dat hij tewerkgesteld was als soldaat in het Afghaanse leger, niet voor problemen voor uzelf of uw familie heeft gezorgd. Het loutere feit dat uw vader mogelijk soldaat is geweest voor het Afghaanse leger is onvoldoende reden om u internationale bescherming te verlenen. Zoals reeds hierboven opgemerkt woont uw familie nog steeds zonder enig probleem in jullie dorp. Uit de aanwezige informatie blijkt dat er personen met het profiel van uw vader effectief gevisieerd worden in Afghanistan, blijkt ook dat vele anderen met dit profiel niet gevisieerd worden, dat afhankelijk van de omstandigheden ook familieleden van personen met dit profiel gevisieerd kunnen worden, en dat door uw onwaarachtige verklaringen moet besloten worden dat u niet aantoonde dat uzelf (als 'familielid van') zou worden gevisieerd.

Tot slot dient te worden opgemerkt dat u in het geheel niks gezegd heeft over uw problemen met de taliban tijdens uw persoonlijk onderhoud op de Dienst Vreemdelingenzaken (DVZ). Tijdens dat onderhoud werd u gevraagd wat u vreest bij een terugkeer naar Afghanistan en omwille van welke reden u die vrees heeft (zie Vragenlijst, dd. 18/2/2021). U verklaarde dat u vreesde gedood te worden. Wanneer u werd gevraagd waarom u dat vreest antwoordde u enkel "ik ben bang om te sterven, niemand sterft graag" (zie vraag 5, Vragenlijst dd. 18/2/2021). U door het CGVS gevraagd waarom u op DVZ niets vertelde over uw problemen met de taliban, stelt u dat u dit wel heeft verteld of toch wou vertellen, maar dat er niet veel tijd was en u het niet mocht vertellen (CGVS, p. 24).

Hoewel het CGVS aanneemt dat een persoonlijk onderhoud op DVZ kort kan zijn en u niet alle details kan vertellen werd u daar wel gevraagd een kort overzicht te geven van alle feiten die hebben geleid tot uw vertrek uit uw land van herkomst. U had dus wel degelijk de kans om, al was het kort, te verklaren dat u de taliban vreesde bij een terugkeer omdat zij u onder dwang hadden willen rekruteren. U liet dit blijkbaar na. Bij aanvang van uw persoonlijk onderhoud op het CGVS verklaarde u bovendien nog dat u op DVZ alle redenen had kunnen vermelden waarom u een verzoek indiende om internationale bescherming (CGVS, p. 3). Dat u nu pas, na confrontatie door het CGVS met deze omissie op DVZ, een verklaring geeft voor het ontbreken van dit asielmotief is niet ernstig. Uw verklaring kan dan ook niet als verschoning aanvaard worden en zet de geloofwaardigheid van uw asielrelaas verder op de helling.

Volledigheidshalve voegt het CGVS ook nog toe dat u geen verzoek om internationale bescherming heeft ingediend in de Europese landen waarlangs u reisde naar België (CGVS, p. 24). Nochtans kan van iemand die beweert nood te hebben aan internationale bescherming redelijkerwijze verwacht worden dat hij die nood aanhaalt en internationale bescherming aanvraagt zodra hij daartoe de kans heeft. Dat u dit naliet in de landen die u passeerde en pas in België een verzoek om internationale bescherming indient doet verder afbreuk aan de beweerte reden van vertrek en uw ingeroepen vrees voor vervolging.

Het Commissariaat-generaal benadrukt dat het loutere feit dat u een Afghaanse man bent op zich niet voldoende is om te besluiten dat u "tot de groep van jongens en mannen die het risico lopen gedwongen

gerekruteerd te worden". Om dit risico te kunnen evalueren dienen immers diverse elementen, zoals daar zijn uw regio van herkomst, uw familiale en tribale banden, uw persoonlijke vriendschappen en sociale netwerken, etc. in ogenschouw genomen te worden. Een individuele beoordeling van uw vraag naar internationale bescherming, waarbij u uw vrees voor vervolging in concreto dient aan te tonen, blijft bijgevolg noodzakelijk. Dit wordt overigens bevestigd door UNHCR in de "UNHCR Eligibility guidelines for assessing the international protection needs of asylum-seekers from Afghanistan" van augustus 2018. Hierin stelt UNHCR dat "depending on the specific circumstances of the case, men of fighting age and children living in areas under the effective control of AGE's, or in areas where pro-government forces, AGE's and/or armed groups affiliated to ISIS are engaged in a struggle for control, may be in need of international refugee protection on the basis of a well-founded fear of persecution at the hands of State or non-State actors for reasons of their membership of a particular social group or other relevant Convention grounds, combined with a general inability of the State to provide protection from such persecution where the actors of persecution are AGEs".

Uit het geheel van bovenstaande vaststellingen blijkt dat u uw vrees voor vervolging niet aannemelijk heeft gemaakt.

Het CGVS is er zich van bewust dat uw persoonlijk onderhoud op 5 mei 2021 plaatsvond, voordat de taliban in augustus 2021 de macht overgenomen heeft, en erkent dat er met de machtsovername een nieuwe situatie in uw land van herkomst is ontstaan. Er moet worden benadrukt dat, indien de machtsgreep van de taliban tot gevolg heeft dat uw individuele situatie dermate gewijzigd is dat u hierdoor een nood aan internationale bescherming heeft, er redelijkerwijze van u kan verwacht worden dat u zelf zo spoedig mogelijk de relevante elementen ter staving hiervan zou overmaken aan het CGVS (zie art. 48/6, § 1 Vw. en art. 17, § 3 KB CGVS). Er moet echter worden vastgesteld dat u sinds de machtsovername geen enkel concreet element heeft meegedeeld. Het CGVS heeft tevens onderzocht of er, na onderzoek van de nieuwe situatie in Afghanistan en op basis van het geheel van de elementen en de vaststellingen in uw dossier, indicaties zijn van elementen die een impact zouden hebben op uw persoonlijke situatie, maar kwam tot de vaststelling dat er geen zulke indicaties in uw hoofde aanwezig zijn. Mocht dit toch het geval zijn geweest en zouden er dergelijke indicatie zijn geweest, dan zou een nieuw persoonlijk onderhoud georganiseerd zijn. Uit bovenstaande vaststellingen blijkt echter dat het CGVS een duidelijk zicht heeft op alle relevante aspecten in het licht van de machtsovername en uw persoonlijke situatie en profiel en dat er geen indicaties zijn dat in uw geval een bijkomend persoonlijk onderhoud noodzakelijk moet worden geacht.

Samenvattend wordt geoordeeld dat u het CGVS onvoldoende heeft kunnen overtuigen van het feit dat u de taliban dient te vrezen voor gedwongen rekrutering. U toont bijgevolg niet aan dat u een gegronde vrees heeft voor vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie, noch een risico loopt op ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 §2 a en b van de Vreemdelingenwet in het geval u zou terugkeren naar uw land van herkomst.

De documenten die u neerlegt kunnen bovenstaande vaststellingen niet ombuigen.

Uw taskara toont hoogstens uw identiteit aan, maar zoals hierboven gemotiveerd wordt er geen geloof gehecht aan uw beweerde minderjarigheid. De foto van de werkbadge van uw vader kan evenmin een ander licht werpen op bovenstaande conclusie. Zo betreft het vooreerst slechts een fotokopie en is de waarde ervan eerder relatief te noemen. Fotokopies kunnen immers makkelijk via allerlei knip- en plakwerk gemanipuleerd worden. Daarnaast kan u niet zeggen waar de kaart voor diende, u verwijst slechts naar het feit dat hij ook nog over een andere kaart beschikte (CGVS, p. 5). Van iemand die documenten neerlegt ter ondersteuning van zijn asielrelaas mag men verwachten dat hij weet welke documenten er worden neergelegd. Bovendien is deze kaart reeds vervallen op 2/6/2013 en kan ze niet aantonen dat er actueel nog enig probleem zou zijn voor u of uw familie. Tot slot is het zo dat alle soorten documenten (taskara's, certificaten, rijbewijzen, brieven, enz.) afkomstig uit Afghanistan onbetrouwbaar zijn omdat er veel corruptie is bij het verstrekken ervan en omdat er zeer veel vervalst wordt (zie informatie die toegevoegd is aan het administratief dossier). Valse documenten zijn niet van echte te onderscheiden, ook niet door gedegen experts. De bewijswaarde van Afghaanse documenten is dan ook relatief.

Naast de toekenning van de vluchtelingenstatus kan een verzoeker om internationale bescherming ook de subsidiaire beschermingsstatus toegekend worden wanneer er zwaarwegende gronden zijn om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken land of, in voorkomend geval, naar het betrokken gebied louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, §2 van de Vreemdelingenwet.

Overeenkomstig artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet wordt de status van subsidiaire bescherming toegekend aan een verzoeker die niet in aanmerking komt voor de vluchtelingenstatus, maar ten aanzien van wie er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat, wanneer hij naar zijn land van herkomst

terugkeert, hij een reëel risico loopt een ernstige bedreiging van zijn leven of zijn persoon als gevolg van willekeurig geweld in het geval een internationaal of binnenlands gewapend conflict.

Bij de evaluatie van de actuele veiligheidssituatie in Afghanistan wordt de EUAA Country Guidance: Afghanistan van april 2022 (beschikbaar op <https://euaa.europa.eu/publications/country-guidance-afghanistan-april-2022>) in rekening genomen.

In de EUAA Country Guidance wordt, in navolging van de rechtspraak van het Hof van Justitie, benadrukt dat het bestaan van een gewapend conflict niet volstaat om de subsidiaire beschermingsstatus toe te kennen, maar dat er minstens sprake moet te zijn van willekeurig geweld. In de EUAA Country Guidance wordt er op gewezen dat bij de beoordeling van de veiligheidssituatie rekening moet gehouden worden met volgende elementen: (i) de aanwezigheid van actoren van geweld; (ii) de aard van de gebruikte methodes en tactieken; (iii) de frequentie van de veiligheidsincidenten; (iv) de mate waarin het geweld geografisch verspreid is; (v) het aantal burgerslachtoffers; (vi) de mate waarin burgers ingevolge het gewapend conflict de provincie ontvluchten; en (vii) verdere impact van het geweld.

In de objectieve informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt, worden voornoemde aspecten in rekening gebracht bij de beoordeling van de veiligheidssituatie in Afghanistan. Er wordt ook met andere indicatoren rekening gehouden, enerzijds bij de beoordeling van de individuele nood aan bescherming, maar anderzijds, indien de hierboven vermelde indicatoren niet voldoende zijn om het reëel risico voor burgers te beoordelen, ook bij de beoordeling van de nood aan bescherming omwille van de veiligheidssituatie in de regio van herkomst.

Uit de beschikbare informatie blijkt dat het geweldsniveau, de schaal van het willekeurig geweld, en de impact van het conflict in Afghanistan voor 15 augustus 2021 regionaal erg verschillend waren. Deze sterke regionale verschillen typeerden het conflict in Afghanistan. In sommige provincies was er sprake van een open strijd waardoor er voor die regio's slechts minimale individuele elementen vereist waren om aan te tonen dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar de betrokken provincie aldaar een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging van zijn leven of persoon in de zin van artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet. In andere Afghaanse provincies was de omvang en de intensiteit van het geweld beduidend lager dan in de provincies waar openlijk gevochten werd, waardoor er voor die regio's niet kon gesteld worden dat de mate van willekeurig geweld dermate hoog was dat er zwaarwegende gronden bestonden om aan te nemen dat elke burger die terugkeert naar het betrokken gebied aldaar een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging van zijn leven of persoon, tenzij de verzoeker aannemelijk maakte dat er in zijn hoofde persoonlijke omstandigheden bestonden die het reëel risico om het slachtoffer te worden van willekeurig geweld verhoogden (HvJ, 17 februari 2009 (GK), Elgafaji t. Staatssecretaris van Justitie, nr. C-465/07, § 39).

Tot slot waren er nog een beperkt aantal provincies waar het niveau van willekeurig geweld dermate laag was dat in het algemeen kon gesteld worden dat er geen reëel risico bestond voor burgers om persoonlijk getroffen te worden door het willekeurig geweld dat plaatsvond in de provincie.

Uit een grondige analyse van de veiligheidssituatie (zie EASO Afghanistan Security Situation van juni 2021, beschikbaar op https://coi.easo.europa.eu/administration/easo/PLib/2021_06_EASO_COI_Report_Afghanistan_Security_situation.pdf, EASO Afghanistan Security Situation Update van september 2021, beschikbaar op https://coi.easo.europa.eu/administration/easo/PLib/2021_09_EASO_COI_Report_Afghanistan_Security_situation_update.pdf, EASO Afghanistan Country Focus van januari 2022, beschikbaar op https://coi.euaa.europa.eu/administration/easo/PLib/2022_01_EASO_COI_Report_Afghanistan_Country_focus.pdf) en de COI Focus Afghanistan. Veiligheidssituatie van 5 mei 2022 (beschikbaar op https://www.cgvs.be/sites/default/files/rapporten/coi_focus_afghanistan_veiligheidssituatie_20220505.pdf) blijkt dat de veiligheidssituatie sinds augustus 2021 sterk gewijzigd is.

Het einde van de strijd tussen de vroegere overheid en de taliban gaat gepaard met een sterke afname van het conflict-gerelateerd geweld en met een sterke daling van het aantal burgerslachtoffers.

Waar voor de machtsovername door de taliban het overgrote deel van het geweld in Afghanistan te wijten was aan de strijd tussen de overheid, de veiligheidsdiensten en de buitenlandse troepen enerzijds, en opstandige groepen als de taliban en ISKP anderzijds, moet worden vastgesteld dat de voormalige overheid, haar veiligheidsdiensten en de buitenlandse troepen niet langer als actor aanwezig zijn in het land. Het verdwijnen van enkele van de belangrijkste actoren uit het conflict heeft geleid tot een fundamenteel nieuwe situatie in het land en draagt in zeer grote bij aan de afname van het willekeurig geweld in Afghanistan.

Sinds de machtsovername van de taliban is het niveau van willekeurig geweld in Afghanistan significant gedaald. De VN Human Rights Council stelt dat, hoewel sporadisch geweld nog plaatsvindt, burgers nu in

relatieve vrede kunnen leven. In vergelijking met dezelfde periode het jaar voordien, daalden tussen 19 augustus en 31 december 2021 het aantal 'armed clashes', luchtaanvallen en incidenten met IED's allen met meer dan 90%. Hetzelfde patroon en lagere niveau van willekeurig geweld tekenen zich af in de eerste maanden van 2022. Het geweld dat actueel nog plaatsvindt, is voornamelijk doelgericht van aard, waarbij enerzijds sprake is van acties van de taliban tegen voornamelijk leden van de voormalige ANSF alsook tegen bijvoorbeeld ex-overheidsmedewerkers, journalisten, aanhangers van ISKP. Anderzijds wordt er gerapporteerd over confrontaties tussen de taliban en het National Resistance Front en aanslagen door ISKP, die voornamelijk gericht zijn tegen leden van de taliban. Hoewel het aantal incidenten en de graad van geweld in het algemeen aanzienlijk is afgenomen, is er een toename van incidenten die worden toegeschreven aan ISKP. In haar gerichte aanslagen tegen de taliban gebruikt ISKP dezelfde tactieken die eerder werden gebruikt door de taliban, zoals bembommen, magnetische bommen en targeted killings. Hoewel veel van deze acties en aanslagen gebeuren zonder rekening te houden met mogelijke collateral damage onder burgers, is het duidelijk dat gewone Afghaanse burgers niet het voornaamste doelwit zijn en de impact ervan op burgers beperkt is. Afghanistan werd sinds de machtsovername getroffen door enkele grote aanslagen die onder meer de sjiitische minderheid viseerden en werden opgeëist door ISKP. Bij vier grote zelfmoordaanslagen van ISKP, die gericht waren op de Hamid Karzai luchthaven, twee sjiitische moskeeën en een militair hospitaal, vielen in totaal 264 dodelijke slachtoffers en 533 gewonden, wat ongeveer 70% van het totaal aantal burgerslachtoffers in de periode tussen 15 augustus 2021 en 15 februari 2022 uitmaakt. ISKP, dat een 4000-tal militanten zou tellen, is aanwezig in quasi heel Afghanistan, maar heeft een sterkere aanwezigheid in het oosten, het noorden en in Kabul. De aanwezigheid van ISKP in deze gebieden is echter niet van die aard dat er kan gesteld worden dat ze de controle hebben over het grondgebied. De taliban voerden raids uit op schuilplaatsen waar ISKP-leden zich bevinden en voerden hierbij arrestaties uit. De taliban voerden verder gerichte aanvallen en targeted killings uit op vermeende ISKP-leden. Hierbij moet worden opgemerkt dat deze acties doelgericht van aard waren en slechts in beperkte mate burgerslachtoffers veroorzaakten. Daarnaast was er ook sprake van de vrijwillige overgave door ISKP-leden en werd er hierbij vaak bemiddeld door tribale ouderen.

In de periode tussen 19 augustus en 31 december 2021 registreerde ACLED het merendeel van de incidenten in de provincies Nangarhar, Kabul, Panjshir en Baghlan. In de periode tussen 1 januari 2022 en 31 maart 2022 was dit in Kabul, Baghlan, Panjshir en Takhar.

De vastgestelde daling van het geweld heeft verder als gevolg dat de wegen significant veiliger werden, waardoor burgers zich veiliger over de weg kunnen verplaatsen.

In de maanden voorafgaand aan de machtsovername door de taliban was er sprake van een sterke toename van het aantal intern ontheemden. Deze waren afkomstig uit quasi elke provincie van Afghanistan. UNOCHA rapporteerde in de periode 1 januari – 30 november 2021 759.000 nieuwe intern ontheemden in Afghanistan, waarvan 98% dateert van voor de machtsovername door de taliban. Na de machtsovername en het einde van het conflict is er een significante daling in het aantal intern ontheemden en is ontheemding ten gevolge van conflict vrijwel volledig gestopt. Bovendien schatte UNHCR begin 2022 dat er sinds de machtsovername zo'n 170.000 intern ontheemden zijn teruggekeerd naar hun regio gelet op de stabielere veiligheidssituatie.

De machtsovername door de taliban heeft een impact gehad op de aanwezigheid van bronnen in het land en op de mogelijkheid om verslag uit te brengen. Er kan opgemerkt worden dat, in vergelijking met de periode voor de machtsovername waarin bijzonder veel bronnen en organisaties in Afghanistan actief waren en over de veiligheidssituatie rapporteerden, heden minder gedetailleerde en betrouwbare informatie over de situatie in Afghanistan voorhanden is. Er moet echter worden vastgesteld dat nieuwe bronnen zijn verschenen, wiens waarde en objectiviteit dienden beoordeeld te worden. Bovendien zijn verschillende gezaghebbende experts, analisten en (internationale) instellingen de situatie in het land blijven opvolgen en rapporteren zij over gebeurtenissen en incidenten. De verbeterde veiligheidssituatie heeft verder als gevolg dat meer regio's dan vroeger toegankelijk zijn. Er kan dan ook besloten worden dat er actueel voldoende informatie beschikbaar is om het risico voor een burger om het slachtoffer te worden van willekeurig geweld te kunnen beoordelen. Uit de beschikbare informatie blijkt dat er sprake is van een significante daling van het willekeurig geweld in geheel Afghanistan, en dat de incidenten die zich wel nog voordoen hoofdzakelijk doelgericht van aard zijn. De Commissaris-generaal beschikt over een zekere appreciatiemarge en houdt onder andere rekening met het sterk afgenomen aantal incidenten en burgerslachtoffers, de typologie van het geweld, het beperkt aantal conflict-gerelateerde incidenten en de beperkte intensiteit van deze incidenten, het aantal slachtoffers in verhouding met het totale bevolkingsaantal, de impact van dit geweld op het leven van de burgers en de vaststelling dat veel burgers terugkeren naar hun regio van herkomst. Na grondige analyse van de beschikbare informatie is de Commissaris-generaal tot de conclusie gekomen dat er actueel geen aanwijzingen zijn dat er in Afghanistan een situatie zou bestaan waarbij een burger louter door zijn aanwezigheid in het land een reëel risico zou lopen om blootgesteld te worden aan een ernstige bedreiging van zijn leven of zijn persoon in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet. Er mag van uitgegaan worden dat indien er actueel situaties zouden zijn die van die aard zouden zijn dat een burger louter omwille van zijn aanwezigheid in het land een risico op ernstige schade zou lopen in de zin van artikel

48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet, zoals situaties van open combat of van hevige of voortdurende gevechten, er informatie of minstens indicaties zouden zijn in die richting.

U bracht zelf geen informatie aan waaruit het tegendeel blijkt. U laat na het bewijs te leveren dat u specifiek geraakt wordt, om redenen die te maken hebben met uw persoonlijke omstandigheden, door een reëel risico als gevolg van het willekeurig geweld te Afghanistan. Evenmin beschikt het CGVS over elementen die erop wijzen dat er in uw hoofde omstandigheden bestaan die ertoe leiden dat u een verhoogd risico loopt om het slachtoffer te worden van willekeurig geweld.

Overeenkomstig artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet wordt de status van subsidiaire bescherming toegekend aan een verzoeker die niet voor de vluchtelingenstatus in aanmerking komt en ten aanzien van wie er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat, wanneer hij naar zijn land van herkomst terugkeert, hij een reëel risico zou lopen op ernstige schade bestaande uit foltering of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing.

Het CGVS betwist noch ontkent dat de algemene situatie en de leefomstandigheden in Afghanistan voor een deel van de bevolking zeer slecht kunnen zijn, doch benadrukt dat, naar analogie met de rechtspraak van het Hof van Justitie en het EHRM, een algemene preciaire socio-economische en humanitaire situatie niet zonder meer onder het toepassingsgebied van artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet valt.

Uit de rechtspraak van het Hof van Justitie volgt dat artikel 15, b) van de richtlijn 2004/83/EU (heden richtlijn 2011/95/EU), waarvan artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet de omzetting in Belgisch recht vormt, in wezen overeenstemt met artikel 3 van het EVRM (HvJ 17 februari 2009 (GK), Elgafaji t. Staatssecretaris van Justitie, C-465/07, § 28). Uit de rechtspraak van het EHRM volgt dat socio-economische of humanitaire situaties in welbepaalde omstandigheden aanleiding kunnen geven tot een schending van het non-refoulementbeginsel, zoals begrepen onder artikel 3 van het EVRM.

Het EHRM maakt hierbij evenwel een onderscheid tussen socioeconomische omstandigheden of een humanitaire situatie die wordt veroorzaakt door actoren, enerzijds, of door objectieve factoren, anderzijds (EHRM 28 juni 2011, nrs. 8319/07 en 11449/07, Sufi en Elmi / Verenigd Koninkrijk, § 278-281).

Waar preciaire leefomstandigheden worden veroorzaakt door objectieve factoren, zoals ontoereikende voorzieningen als gevolg van een gebrek aan overheidsmiddelen al dan niet in combinatie met natuurlijk voorkomende fenomenen (bijvoorbeeld een medische aandoening of droogte), hanteert het EHRM een hoge drempel en oordeelt het dat enkel “in zeer uitzonderlijke gevallen, wanneer de humanitaire redenen die pleiten tegen de uitwijzing dwingend zijn”, een schending van artikel 3 van het EVRM kan worden aangenomen (EHRM 27 mei 2008, nr. 26565/05, N. v. Verenigd Koninkrijk, §§ 42-45; EHRM 29 januari 2013, nr. 60367/10, S.H.H. / Verenigd Koninkrijk, § 75 en § 92).

Wanneer preciaire leefomstandigheden het gevolg zijn van het handelen of de nalatigheid van actoren (overheidsactoren of niet-overheidsactoren) kan enkel een schending van artikel 3 van het EVRM worden aangenomen wanneer er een reëel risico bestaat dat de verzoeker bij terugkeer zal terechtkomen in een situatie van extreme armoede die wordt gekenmerkt door de onmogelijkheid om te voorzien in elementaire levensbehoeften zoals voedsel, hygiëne en huisvesting. Deze situatie is echter uiterst uitzonderlijk, en het Europees Hof heeft slechts in twee gevallen besloten tot een schending van artikel 3 EVRM om deze reden, met name in de zaak M.S.S. en in de zaak Sufi en Elmi (EHRM 21 januari 2011, nr. 30696/09, M.S.S. / België en Griekenland, §§ 249-254 ; EHRM 28 juni 2011, nrs. 8319/07 en 11449/07, Sufi en Elmi / Verenigd Koninkrijk, §§ 282-283; RvV 5 mei 2021, nr. 253 997). In latere rechtspraak benadrukte het EHRM het uitzonderlijke karakter van deze rechtspraak (EHRM 29 januari 2013, nr. 60367/10, S.H.H. / Verenigd Koninkrijk, §§ 9091).

Zulke situatie valt, gelet op de rechtspraak van het Hof van Justitie, evenwel niet noodzakelijk onder het toepassingsgebied van artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet.

Het Hof van Justitie heeft immers verduidelijkt dat artikel 15, b) van de Kwalificatierichtlijn niet noodzakelijkerwijs alle hypothesen dekt die vallen onder het toepassingsgebied van artikel 3 EVRM zoals wordt uitgelegd door het Europees Hof voor de Rechten van de Mens. Artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet staat immers niet op zichzelf, maar moet worden gelezen samen met artikel 48/5 van de dezelfde wet, waarin wordt gesteld dat ernstige schade in de zin van artikel 48/4 kan uitgaan van of veroorzaakt worden door: “a) de Staat; b) partijen of organisaties die de Staat of een aanzienlijk deel van zijn grondgebied beheersen; c) niet-overheidsactoren”. Zo stelt het Hof van Justitie in dit verband dat “In artikel 6 van richtlijn 2004/83 wordt een opsomming gegeven van de actoren van ernstige schade, hetgeen de opvatting bevestigt dat dergelijke schade moet voortvloeien uit de gedragingen van derden en dat het dus niet volstaat dat die schade louter het gevolg is van de algemene tekortkomingen van het gezondheidsstelsel in het land van herkomst. Voorts preciseert punt 26 van de considerans van die richtlijn dat gevaren waaraan de bevolking van een land of

een deel van de bevolking in het algemeen is blootgesteld, normaliter op zich geen individuele bedreiging vormen die als ernstige schade kan worden aangemerkt(...) Dat artikel 3 EVRM, zoals uitgelegd door het Europees Hof voor de Rechten van de Mens, zich in zeer uitzonderlijke omstandigheden ertegen verzet dat een derdelander die aan een ernstige ziekte lijdt, wordt verwijderd naar een land waar geen adequate behandeling voorhanden is, betekent evenwel niet dat hij op grond van de subsidiaire bescherming krachtens richtlijn 2004/83 tot verblijf in die lidstaat moet worden gemachtigd.” (HvJ 18 december 2014 (GK), M'Bodj t. Belgische Staat, C-542/13, §§ 35-36, 40). In die zin moet er eveneens gewezen worden op considerans 35 van de Kwalificatierichtlijn. Daarin wordt gesteld dat "Gevaren waaraan de bevolking van een land of een deel van de bevolking in het algemeen blootgesteld is, vormen normaliter op zich geen individuele bedreiging die als ernstige schade kan worden aangemerkt.". Het CGVS meent bijgevolg, naar analogie met de rechtspraak van het Hof, dat een algemene precaire socio-economische en humanitaire situatie niet zonder meer onder het toepassingsgebied van artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet kan vallen.

Naast de vereiste van een aanwezigheid van een actor in de zin van artikel 48/5 van de Vreemdelingenwet, is er de vereiste dat de verzoeker in zijn land van herkomst wordt blootgesteld aan een risico dat specifiek en individueel van aard is. De verzoeker moet hierbij aantonen dat hij op intentionele en gerichte wijze zou worden onderworpen aan een onmenselijke behandeling, met name een situatie van extreme armoede waarbij hij niet in zijn elementaire levensbehoeften zou kunnen voorzien (zie in dit verband RvV Verenigde Kamers nr. 243 678 van 5 november 2020).

Dit is conform het arrest van het Hof van Justitie waarbij werd geoordeeld dat gelet op het feit dat de medische zorg (wat een aspect is van de socio-economische situatie) niet opzettelijk werd ontzegd, de subsidiaire bescherming niet kon worden toegepast (HvJ 18 december 2014 (GK), M'Bodj t. Belgische Staat, C-542/13, §§ 35-36, 40-41).

Dit standpunt wordt ook ingenomen in de EUAA Country Guidance van april 2022 waarin gesteld wordt dat socio-economische elementen – zoals de situatie van intern ontheemden, moeilijkheden bij het vinden van mogelijkheden om in het levensonderhoud te voorzien, huisvesting –, of het feit dat er geen gezondheidszorg of onderwijs aanwezig is, niet vallen binnen het toepassingsgebied van onmenselijke of vernederende behandeling in de zin van artikel 15, b) van de Kwalificatierichtlijn, tenzij er sprake is van het opzettelijk gedrag van een actor.

Verder blijkt uit een analyse van de beschikbare informatie geenszins dat de precaire socio-economische en humanitaire situatie in Afghanistan in hoofdzaak wordt veroorzaakt door gedragingen van actoren, zoals bedoeld in artikel 48/5, § 1 van de Vreemdelingenwet. Uit de beschikbare informatie (zie EASO Afghanistan Country Focus van januari 2022, beschikbaar op en Afghanistan. Socio-economische situatie. Overzicht bronnen. van mei 2022) blijkt dat er tal van factoren aan de basis liggen van de actuele socio-economische en humanitaire situatie in Afghanistan. Het optreden van de taliban heeft een impact gehad op een aantal factoren, bijvoorbeeld de vlucht van gekwalificeerd personeel naar het buitenland en de gebrekkige toegang van vrouwen tot de arbeidsmarkt. Maar dit heeft slechts een beperkte impact gehad op de Afghaanse economie. Evenwel blijkt uit de beschikbare informatie dat de socio-economische situatie voornamelijk het gevolg is van een complexe wisselwerking van zeer vele factoren, waarbij het optreden van de taliban van geen of minder belang is. Het gaat dan om factoren, zoals het aflopen van de financiële steun aan de voormalige overheidsadministratie, het feit dat de voormalige Afghaanse regering slechts in beperkte mate een socio-economisch beleid ontwikkeld had, de onveiligheid ten tijde van het conflict tussen de taliban en de vorige overheid, de tijdelijke sluitingen van de grenzen door Pakistan en Iran, een terugval van en disrupties in buitenlandse handel en een tijdelijke onderbreking van humanitaire hulp in de laatste maanden van 2021. Het stopzetten van de humanitaire hulp had diverse redenen en was deels het gevolg van internationale sancties tegen de taliban die reeds sinds 2015 bestonden. Deze factoren hebben geleid tot een hyperinflatie en een inkrimping van de economie als gevolg van een tekort aan cash en liggen aan de basis van de huidige socio-economische en humanitaire situatie. Ten slotte hebben ook de jarenlange aanhoudende droogte en de wereldwijde COVID-19 pandemie een impact gehad op de socio-economische en humanitaire situatie. Daar tegenover staat dat de humanitaire hulp in het land minder belemmeringen ondervond omwille van een drastische afname van het willekeurig geweld. Uit de beschikbare landeninformatie blijkt bovendien niet dat de taliban maatregelen zouden hebben getroffen om de humanitaire situatie te doen verslechteren, bijvoorbeeld door humanitaire hulp te blokkeren. Integendeel moet worden vastgesteld dat de taliban maatregelen heeft genomen om het transport van humanitaire hulp te garanderen.

Uit bovenstaande vaststellingen blijkt dat de precaire socio-economische en humanitaire situatie in Afghanistan het gevolg is van een complexe wisselwerking tussen verschillende elementen en economische factoren, waarvan vele factoren reeds voor de machtsovername door de taliban aanwezig waren in Afghanistan. Er kan bovendien geenszins worden afgeleid dat de situatie werd veroorzaakt door het opzettelijk handelen van de taliban. Bijgevolg kan er niet gesteld worden dat de precaire socio-economische en humanitaire situatie in Afghanistan het gevolg is van het opzettelijk handelen of nalaten van actoren.

U toonde evenmin aan dat u bij terugkeer naar Afghanistan op intentionele en gerichte wijze zou worden onderworpen aan een onmenselijke behandeling waarbij u niet in staat zou zijn om in uw elementaire levensbehoeften te kunnen voorzien.

Uit de beschikbare landeninformatie (EASO Afghanistan Country Focus van januari 2022) kan niet worden afgeleid dat het loutere gegeven enige tijd in het Westen te hebben verbleven volstaat om bij een terugkeer naar uw land van herkomst het bestaan van een nood aan internationale bescherming aan te tonen.

Dit wordt bevestigd door de EUAA Country Guidance Afghanistan van april 2022, waaruit blijkt dat niet in het algemeen kan gesteld worden dat personen die terugkeren uit het buitenland of het Westen lopen het risico dat nodig is om te kunnen spreken van een gegronde vrees voor vervolging.

Personen die terugkeren naar Afghanistan kunnen door de taliban of de maatschappij met argwaan bekeken worden en geconfronteerd worden met stigmatisering of uitstoting. Stigmatisering of uitstoting kunnen slechts in uitzonderlijke gevallen beschouwd worden als vervolging.

De taliban toont enerzijds begrip voor personen die het land verlaten omwille van economische redenen en dit niets te maken heeft met een angst voor de taliban, maar anderzijds bestaat een narratief ten aanzien van de 'elites' die Afghanistan verlaten, die niet als goede Afghanen of moslims beschouwd worden. Wat betreft de negatieve perceptie blijkt nergens in de aanwezige informatie dat het eventuele bestaan hiervan aanleiding zou geven tot situaties van vervolging of ernstige schade. Indien er ernstige en aangetoonde problemen zouden zijn met de manier waarop de taliban terugkerende Afghanen behandelt, zou dit gemeld zijn door een van de instellingen of organisaties die de situatie in het land in het oog houden.

Bij de individuele beoordeling van de vraag of er al dan niet een redelijke mate van waarschijnlijkheid is dat de verzoeker met vervolging wordt geconfronteerd omwille van een verblijf in het buitenland of gepercipieerde verwestering, moet rekening worden gehouden met risicobepalende omstandigheden, zoals: het geslacht, de gedragingen van de verzoeker, het gebied van herkomst, de conservatieve omgeving, de perceptie van traditionele genderrollen door de familie, de leeftijd, de duur van het verblijf in een Westers land, en de zichtbaarheid van de persoon. De verzoeker om internationale bescherming dient dan ook in concreto aannemelijk te maken dat hij omwille van zijn verblijf in Europa nood heeft aan internationale bescherming.

In uw geval haalt u geen concrete elementen aan waaruit zou blijken dat u, in geval van terugkeer, dusdanig negatief zou worden gepercipieerd dat er gewag kan worden gemaakt van vervolging zoals bepaald in de Vluchtelingenconventie of van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming. Evenmin blijkt uit uw verklaringen en uit de beoordeling ervan dat u voor uw komst naar België in de specifieke negatieve aandacht van de taliban stond of dat u een specifiek profiel heeft dat het risico loopt door de taliban te worden vervolgd, waardoor er redelijkerwijze van uitgegaan kan worden dat de taliban u niet zal viseren bij een terugkeer naar uw land van herkomst. Bovendien brengt uzelf geen concrete elementen aan waaruit blijkt dat u in geval van terugkeer vervolging zou dienen te vrezen. Het is in de eerste plaats aan de verzoeker om internationale bescherming om zijn vrees aannemelijk te maken. U dient zulks in concreto aannemelijk te maken. Hier blijft u echter in gebreke.

Uit het geheel van bovenstaande vaststellingen blijkt dat het niet volstaat om op algemene wijze te verwijzen naar het feit dat men omwille van zijn verblijf in Europa als verwesterd gepercipieerd zal worden en bij terugkeer naar Afghanistan vervolgd zal worden. Deze vrees voor vervolging of reëel risico op ernstige schade dient geïndividualiseerd en geconcretiseerd te worden. U bracht geen informatie aan waaruit het tegendeel blijkt.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet."

2. De rechtspleging

De commissaris-generaal is niet ter terechtzitting verschenen of er vertegenwoordigd.

Artikel 39/59, § 2, van de Vreemdelingenwet bepaalt als volgt:

"Alle partijen verschijnen ter terechtzitting of zijn er vertegenwoordigd. Wanneer de verzoekende partij noch verschijnt noch vertegenwoordigd is, wordt het beroep verworpen. De andere partijen die niet zijn verschenen of niet vertegenwoordigd zijn, worden geacht in te stemmen met de vordering of het beroep. In elke

kennisgeving van een beschikking tot vaststelling van de rechtsdag wordt melding gemaakt van deze paragraaf."

Artikel 39/59, § 2, van de Vreemdelingenwet vermeldt niet de inwilliging van het beroep als sanctie voor de afwezigheid van de verwerende partij op de terechtzitting van de Raad. De Raad is op grond van de afwezigheid van de verwerende partij ter terechtzitting niet verplicht het beroep gegrond te verklaren en aldus verzoeker te erkennen als vluchteling of de subsidiaire beschermingsstatus toe te kennen. Evenmin houdt de bepaling een omkering van de bewijslast in.

Deze bepaling heeft wel tot gevolg dat de eventuele excepties en het verweer ten gronde in een nota met opmerkingen van de verwerende partij niet dienen te worden beantwoord (RvS 13 mei 2014, nr. 227 364; RvS 13 mei 2014, nr. 227 365; RvS 29 oktober 2014, nr. 10 890 (c); RvS 9 maart 2016, nr. 11 839 (c)).

3. Over de gegrondheid van het beroep

3.1.1. Verzoeker voert een schending aan van de volgende bepalingen en beginselen:

- Artikel 1 van het Vluchtelingenverdrag;
- Artikel 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen;
- Artikel 4, lid 1 van de Richtlijn 2011/95/EU;
- Artikelen 48/3, 48/4, 48/5 en 62 van de Vreemdelingenwet;
- Artikel 3 van het EVRM;
- Het redelijkheidsbeginsel, het zorgvuldigheidsbeginsel en de materiële motiveringsplicht.

Na een theoretisch betoog stelt verzoeker dat hij niet werd gehoord na de machtsovername van de taliban. Nochtans zijn er nieuwe elementen aanwezig in het dossier. De oom van verzoeker werd enige tijd geleden opgeroepen en meegenomen door de taliban om te gaan strijden in Panjshir. Nog geen maand later verkreeg de achtergebleven familie het nieuws dat hij gesneuveld was. Ten gevolge van de dwingende rekruteringen van de taliban is de jongste broer van verzoeker gevlucht uit Afghanistan naar Iran. Daarenboven is er helaas nog steeds geen nieuws inzake zijn vermiste vader.

Momenteel heeft verzoeker derhalve geen (jonge) mannelijke familieleden meer in Afghanistan.

Verzoeker benadrukt hieromtrent dat hij afkomstig is uit de provincie Kapisa, dewelke grenst aan de Panjshir provincie.

Aangaande zijn minderjarigheid meent verzoeker dat zijn taskara onterecht opzij wordt geschoven door de bestreden beslissing. Er wordt louter gewezen op bepaalde algemene "*objectieve informatie*". Welke deze informatie is, is niet duidelijk. Daarenboven wordt geenszins uiteengezet waarom dit eventueel van toepassing zou zijn op verzoeker.

Verzoeker betoogt omtrent zijn problematiek als volgt:

"3) Geen kennis van taliban

Verwerende partij is van oordeel dat verzoeker niet heeft aangetoond dat hij bij terugkeer naar Afghanistan problemen zal ondervinden, of dat verzoeker een dergelijke vrees heeft. Het zou opvallend zijn dat verzoeker geen enkele naam van een talibancommandant in de regio weet, en dat de poging tot rekrutering weinig geloofwaardig is

Dat verzoeker niet op de hoogte is van namen van talibanleden is niet zo verwonderlijk. Immers, hij is afkomstig uit een klein dorp van een twintigtal huizen. Hij heeft daar heel zijn leven gewoond. De kennissenkring en leefwereld van verzoeker is enorm klein.

De poging tot rekrutering door de taliban zou niet geloofwaardig zijn, maar ook hierbij heeft verzoeker zijn bedenkingen. Hij heeft zeer gedetailleerd zijn relaas toegelicht.

Hij kan niet verstaan waarom zijn relaas ongeloofwaardig zou zijn. Het is vanzelfsprekend dat hij zijn broer de medicamenten nog mocht bezorgen. Reeds enkele uren later kwam de Taliban al langs, maar toen was verzoeker reeds verdwenen.

Verzoeker heeft inderdaad pas één keer contact gehad met de taliban, ook al waren deze in de regio wel actief, maar voornamelijk 's nachts, wanneer verzoeker steeds thuis was. Verzoeker begaf zich immers niet vaak buitenshuis. Hij stopte zelfs met school omwille van de potentiële gevaren.

Slechts één keer had verzoeker problemen met de taliban, maar één keer is voldoende om voor zijn leven te vrezen. Zeker gelet op de familiehistoriek. Zijn vader was immers werkzaam bij het Afghaans leger.

4) Geen melding van taliban tijdens onderhoud DVZ

De bestreden beslissing stelt dat het opmerkelijk is dat er in het geheel niets gezegd werd over de problemen met de taliban tijdens het persoonlijk onderhoud op de DVZ.

Verzoeker gaf evenwel reeds bij het begin van het persoonlijk onderhoud bij verwerende partij aan dat ze zijn verklaringen niet hebben voorgelezen op DVZ. De raadsman gaf ook ab initio aan dat verzoeker de mogelijkheden niet had gekregen om al de vluchtmotieven toe te lichten.

Verzoeker verklaarde vervolgens op het CGVS dat hij weinig mocht vertellen op DVZ, omdat zij weinig tijd hadden:

"Ik zei mijn leven is in gevaar, ik wou verder vertellen, maar blijkbaar zeiden ze het is genoeg. Ze vertelden mij meer details kan je tijdens jouw grote interview geven. Ik wou nog meer vertellen." (CGVS p. 24/32)

Verzoeker heeft duidelijk gemeld aan de DVZ dat hij wilde vertellen over zijn problemen. Dat deze kans hem niet gegeven werd, kan hem, als onwetende nieuwkomer, niet verweten worden.

Verzoeker heeft onmiddellijk bij aanvang van het persoonlijk onderhoud d.d. 5.05.21 melding gemaakt van deze problematiek.

Nadien heeft hij zeer gedetailleerd verteld over zijn vluchtmotieven. Op het einde van het verhoor heeft de raadsman bovendien nog verder toegelicht dat verzoeker verbaasd was over het feit dat hij niets kon toelichten op DVZ.

De motivering van verwerende partij is tergend, gelet op de objectieve feiten uit het administratief dossier. Het is de DVZ die in casu moet aangepakt worden op dit slecht bestuur, niet verzoekende partij!

5) Problemen met de taliban

De bestreden beslissing stelt dat verzoeker zelf geen problemen heeft gehad, vanwege de tewerkstelling van zijn vader bij het leger, of omwille van zijn verdwijning.

Er wordt gesteld dat de loutere tewerkstelling van de vader bij het leger onvoldoende zou zijn om internationale bescherming te verlenen. Daarenboven zou de familie nog steeds zonder problemen in het dorp verblijven.

Het is ergerniswekkend dat verwerende partij ten slotte stelt dat personen met profielen zoals de vader van verzoeker geïdende kunnen worden, maar dat anderen met dit profiel ook niet geïdende worden.

Het staat vast dat de vader van verzoeker voor de overheid werkte. Het is eveneens onweerlegbaar dat verzoeker uit Kapisa afkomstig is. Daarenboven werd zijn oom meegenomen om te gaan strijden in Panjshir, en is deze gesneuveld. Er zijn geen (jonge) mannelijke familieleden van verzoeker meer aanwezig in hun regio.

Het staat dus derhalve wel degelijk vast dat verzoeker vanwege zijn regio, herkomst, familiale banden, en dergelijke geïdende zou worden."

In zijn tweede middel betoogt verzoeker verder:

"Verzoeker meent dat hij in aanmerking komt voor de vluchtelingenstatus, gelet op de elementen die hij heeft toegelicht tijdens zijn persoonlijk onderhoud.

Verzoeker heeft heel zijn leven in zijn geboortedorp gewoond. Dit was een zeer klein dorp, met maar een twintigtal huizen. De leefwereld van verzoeker was dan ook zeer klein.

Toen verzoeker werd aangesproken destijds door leden van de taliban schrok hij uiteraard zeer hard. Zij wilden dat hij hen vervoegde.

Gelet op het feit dat hij geronseld werd, en gezien het feitelijk element dat de vader van verzoeker werkzaam was bij het Afghaanse leger heeft verzoeker een gegronde vrees voor vervolging.

Verzoeker heeft expliciet verwezen naar het feit dat zijn vader lid was van het Afghaanse leger (CGVS p. 20/32), en hier ligt zelfs een bewijs van voor. Dit element wordt nagenoeg niet besproken in de bestreden beslissing.

Ten opzichte van het verhoor van anderhalf jaar geleden is de situatie in zijn land en regio van herkomst fel gewijzigd. In concreto sneuvelde zijn oom nog na gedwongen rekrutering door de taliban, en is zijn jongste broer eveneens Afghanistan ontvlucht. Van de vader van verzoeker is nog steeds geen nieuws vernomen.

Gelet op de omstandigheden en het specifieke profiel is het duidelijk dat er in hoofde van verzoeker sprake is van een gegronde vrees voor vervolging. Derhalve dient hij erkend te worden als vluchteling."

In ondergeschikte orde meent verzoeker in aanmerking te komen voor de subsidiaire bescherming.

Verzoeker meent dat de veiligheidssituatie in Kapisa verschillend is van de andere provincies van Afghanistan. Gelet op de het gewapend verzet in en rond de provincie Panjshir is er wel degelijk sprake van een zeer specifieke situatie. Verzoeker zelf is uiteraard een potentieel slachtoffer, gelet op zijn afwezigheid voor een bepaalde periode uit Afghanistan, en vanwege het feit dat zijn vader werkzaam was bij het Afghaanse leger.

Voorts is verzoeker van oordeel dat dient te worden onderzocht of de huidige socio-economische en humanitaire situatie nu wel binnen het toepassingsgebied van artikel 48/4, § 2, b), van de Vreemdelingenwet valt. Verzoeker licht toe.

Verzoeker meent nog dat de bestreden beslissing elke keer op de meest negatieve wijze zijn relaas beoordeelt.

3.1.2. Inventaris der stukken ter ondersteuning van het verzoekschrift:

"3) COI Focus d.d. 05.05.22

4) EUAA augustus 2022".

3.1.3. In een aanvullende nota van 2 mei 2024 brengt de commissaris-generaal de volgende stukken ter kennis:

- het EUAA-rapport "COI Query Afghanistan Major legislative, security-related, and humanitarian Developments" van 4 november 2022;
- het EUAA-rapport "Country Guidance: Afghanistan" van januari 2023;
- het EUAA-rapport "Afghanistan Security Situation" van augustus 2022;
- het EASO-rapport "Afghanistan Country Focus" van januari 2022;
- het EUAA-rapport "Afghanistan – Country Focus" van december 2023;
- het EUAA-rapport "Key socio-economic indicators in Afghanistan and in Kabul city" van augustus 2022;
- het EASO-rapport "Country of Origin Information Report Afghanistan. Key socio-economic indicators, state protection, and mobility in Kabul City, Mazar-e Sharif, and Herat City" van augustus 2020;
- het EUAA-rapport "Afghanistan: Targeting of individuals" van augustus 2022;
- het UNAMA-rapport "Impact of Improvised Explosive Devices on Civilians in Afghanistan" van juni 2023;
- de COI Focus "Afghanistan, Migratiebewegingen van Afghanen sinds de machtsovername door de Taliban" van Cedoca van 14 december 2023.

3.1.4. In een aanvullende nota van 29 mei 2024 brengt de commissaris-generaal de volgende stukken ter kennis:

- het EUAA-rapport "COI Query Afghanistan Major legislative, security-related, and humanitarian Developments" van 4 november 2022;
- het EUAA-rapport "Country Guidance: Afghanistan" van januari 2023;
- het EUAA-rapport "Afghanistan Security Situation" van augustus 2022;
- het EASO-rapport "Afghanistan Country Focus" van januari 2022;
- de EUAA "Country Guidance: Afghanistan" van mei 2024;
- het EUAA-rapport "Key socio-economic indicators in Afghanistan and in Kabul city" van augustus 2022;
- het EASO-rapport "Country of Origin Information Report Afghanistan. Key socio-economic indicators, state protection, and mobility in Kabul City, Mazar-e Sharif, and Herat City" van augustus 2020;
- het EUAA-rapport "Afghanistan: Targeting of individuals" van augustus 2022;
- het UNAMA-rapport "Impact of Improvised Explosive Devices on Civilians in Afghanistan" van juni 2023;

- de COI Focus "Afghanistan, Migratiebewegingen van Afghanen sinds de machtsovername door de Taliban" van Cedoca van 14 december 2023;
- de EUAA "COI Query Afghanistan - Major legislative, security-related, and humanitarian developments" van 2 februari 2024."

3.1.5. Op 30 mei 2024 legt verzoeker een aanvullende nota neer met stukken ter staving van zijn integratie.

Verzoeker benadrukt zijn bijna vierjarig verblijf in België, gedurende dewelke hij zich steevast heeft trachten te integreren.

Hij heeft steeds gewerkt en volgde Nederlandse taallessen. Zijn collega's en psycholoog onderschrijven zijn inzet en capaciteiten.

Verzoeker heeft een vriendin, gaat niet langer naar de moskee en drinkt alcohol.

Ook benadrukt verzoeker zijn minderjarigheid ten tijde van zijn vertrek uit Afghanistan, doch volhardt ook in zijn minderjarigheid bij aankomst in België.

Inventaris der stukken bij de aanvullende nota:

1. Attesten en certificaten Nederlandse lessen;
2. Attest tewerkstelling;
3. Arbeidsovereenkomst;
4. Fiche nr. 281.10;
5. Individuele rekening;
6. Loonfiches;
7. Attest Psycholoog;
8. Getuigenissen;
9. Foto's op café, met vriendin, van het werk, tijdens een kerstmarkt.

3.2. De Raad onderzoekt het verzoek om internationale bescherming bij voorrang in het kader van het Vluchtelingenverdrag, zoals bepaald in artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet, en vervolgens in het kader van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet (artikel 49/3 van de Vreemdelingenwet).

Het arrest moet gemotiveerd zijn en geeft aan waarom verzoeker al dan niet beantwoordt aan de criteria van artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet, waarbij de Raad duidelijk en ondubbelzinnig de redenen uiteenzet die hem ertoe brengen die beslissing te nemen. Hij dient daarbij in het kader van de devolutive werking van het beroep niet noodzakelijk expliciet op elk aangevoerd argument in te gaan.

Een resem bepalingen die verzoeker geschonden acht, laat op zich niet toe om vast te stellen dat verzoeker een nood aan internationale bescherming heeft.

Een verwijzing naar rechtspraak van de Raad is niet dienstig bij gebrek aan precedentenwerking.

3.3. De bestreden beslissing oordeelt op goede gronden dat er geen geloof kan worden gehecht aan de door verzoeker voorgehouden vervolging daar hij misleidende verklaringen aflegde over zijn leeftijd (i), zijn verklaringen over zijn rekrutering niet overtuigen (ii), uit de objectieve informatie bovendien blijkt dat gedwongen rekrutering door de taliban doorgaans niet verloopt zoals verzoeker het beschrijft (iii), de daaropvolgende gebeurtenissen niet aannemelijk zijn (iv), verzoeker verder zelf geen problemen met Daesh kende (v) en verzoeker zijn problemen met de taliban naliet te vertellen tijdens het interview bij de Dienst Vreemdelingenzaken (vi).

Verzoeker kan geen afbreuk doen aan deze terechte vaststellingen door het aanhalen van vergoelijkningen en het bekritisieren van de gevolgtrekking van de bestreden beslissing.

Zo merkt de bestreden beslissing terecht op dat verzoeker misleidende verklaringen aflegde inzake zijn leeftijd:

"Vooreerst dient te worden vastgesteld dat aan uw beweerde minderjarigheid geen geloof kan worden gehecht (CGVS, p. 4). Uit een medisch onderzoek van de Dienst Voogdij is gebleken dat u op 15 december 2020 een leeftijd had van ouder dan 18 jaar, waarbij 20.6 jaar met een standaarddeviatie van een tweetal jaar een goede schatting is.

Overwegende dat uit de medische testen is gebleken dat u in december 2020 een leeftijd heeft van minstens 18.6 jaar, zijn de in het dossier aangevoerde elementen ter staving van uw leeftijd, zijnde uw taskara, volgens

het CGVS en de Dienst Voogdij niet van die aard om de resultaten van het medisch onderzoek tegen te spreken. Immers is een taskara weinig betrouwbaar, gezien uit objectieve informatie blijkt dat Afghaanse (identiteits-)documenten makkelijk op niet-reguliere wijze te verkrijgen zijn, zowel in als buiten Afghanistan. Hieruit ontstaat het vermoeden dat u de Belgische asielinstanties hebt willen misleiden met betrekking tot uw leeftijd en dit om eventuele bijkomende bescherming te bekomen op basis van uw beweerde minderjarigheid. Deze vaststelling draagt allerminst bij tot uw algemene geloofwaardigheid."

Verzoeker stelt in zijn verzoekschrift dat de motivering van de bestreden beslissing niet toestaat te begrijpen waarom zijn taskara niet bij machte was om diens leeftijd te onderbouwen. De Raad is van mening dat de motivering van de bestreden beslissing duidelijk is en gebaseerd is op objectieve informatie die zich in het administratief dossier bevindt (landeninformatie, stuk 5, nr. 1).

Vervolgens overweegt de bestreden beslissing terecht dat diens verklaringen rondom zijn rekrutering niet overtuigen:

"Daarnaast heeft u niet aangetoond dat u bij een terugkeer naar Afghanistan problemen zal ondervinden omwille van gedwongen rekrutering door de taliban, of dat u wegens dergelijke vrees het land hebt verlaten. Zo kan u geen enkele naam van een talibancommandant in uw regio geven. U zegt hun namen niet te kennen (CGVS, p. 16). Dit is opvallend aangezien u zelf stelt de taliban te vrezen en er ook in uw district aanvallen gebeurden op lokale machthebbers door de taliban (CGVS p. 16-17). Ook uw verklaringen omtrent de poging tot rekrutering zelf door de taliban zijn weinig geloofwaardig. U verklaart dat u onderweg naar huis was toen de taliban u uit het niks hebben aangesproken en u vroegen om zich bij hen aan te sluiten. Dit gesprek zou slechts 10 à 15 minuten hebben geduurd (CGVS, p. 21). Indien u niet naar hen zou luisteren zouden ze u vermoorden (CGVS, p. 16). Deze gang van zaken strookt echter niet met de objectieve informatie waarover het CGVS beschikt en waarvan een kopie werd toegevoegd aan uw administratief dossier. Uit deze informatie blijkt dat gedwongen rekrutering door de taliban zelden of nooit voorkomt. Er zijn immers voldoende personen die vrijwillig willen toetreden tot de taliban (zie informatie toegevoegd aan het administratief dossier), het is dan ook niet nodig om mensen tegen hun zin te rekruteren. U verklaart echter niemand te kennen die zich bij de taliban aansloot (CGVS, p. 23). Uit de informatie blijkt eveneens dat de rekruten vaak iets word aangeboden in ruil voor hun diensten (bv. geld of een wapen), en dat de taliban slechts overgaan tot gedwongen rekrutering als zij dermate onder druk komen te staan dat ze strijders te kort hebben. Bovendien blijkt uit de informatie dat de taliban over mobiele eenheden beschikken om deze tekorten aan te vullen waardoor de nood aan gedwongen rekrutering nog verminderd is. Eveneens uit de informatie blijkt dat het vragen van strijders het laatste redmiddel is. De druk die door de taliban wordt gezet is bovendien niet altijd gewelddadig.

Verder blijkt uit specifieke landeninformatie dat rekrutering door de taliban meestal op collectief niveau, via connecties en propaganda in madrassa's wordt georganiseerd. Concreet betekent dit dat het meestal de stamouderen en/of commandanten zijn die hun achterban onder druk zetten om zich aan te sluiten, eerder dan dat de taliban individueel jongeren aanspreken. Uit de informatie blijkt ook dat er vaak een overeenkomst bestaat tussen het dorp en de taliban. Er wordt vaak beroep gedaan op familiale en clanloyaliteit, tribale banden, persoonlijke vriendschappen en sociale netwerken. In casu is dit niet het geval, integendeel zelfs. U kwam nooit eerder in contact met de taliban. Er werd u nooit eerder door iemand anders gevraagd om bij de taliban te gaan (CGVS, p. 20, 22). Noch op school, noch in de moskee werd er over de taliban gepraat, zo beweerde u (CGVS, p. 22) en met de ouderen van het dorp had u niet echt contact (CGVS, p. 21, 22). Door de maliks of ouderen werd er ook nooit gevraagd om bij de taliban te gaan (CGVS, p. 22). Uit uw verklaringen blijkt ook dat het dorp eerder negatief dan positief t.o.v. de taliban staat. Uw vrienden zeiden dat het geen goede mensen zijn (CGVS, p. 22). Bovendien blijkt uit de informatie nog dat de taliban slechts overgaan tot rekrutering als zij dermate onder druk komen te staan, het eisen van strijders is dan ook het laatste redmiddel van de taliban. Uit informatie blijkt eveneens dat het voorkomt dat de taliban en andere opstandelingen minderjarigen inzetten in de strijd. Echter uit deze informatie blijkt dat er aan deze inzet een jarenlang proces van indoctrinatie voorafgaat. De kinderen die worden ingezet door de taliban volgden reeds jarenlang religieuze lessen in madrassa's van de taliban. Uit uw verklaringen blijkt dat er in de moskee waar u naartoe ging om te bidden niet over de taliban werd gepraat (CGVS, p. 22). U volgde geen les aan een madrassa (CGVS, p. 9). Over de jihad werd er met u nooit gesproken (CGVS, p. 22) en de mullah heeft nooit iets gevraagd (CGVS, p. 22). De taliban zouden u die keer dat ze u aanspraken enkel gezegd hebben dat ze goed voor u zouden zorgen om u te overtuigen bij hen te komen (CGVS, p. 20, 21).

Gezien bovenstaande informatie maakte u het niet aannemelijk dat de taliban u zomaar op straat zouden gevraagd hebben om zich bij hen aan te sluiten bij de taliban, noch maakte u aannemelijk dat ze ermee dreigden u te vermoorden mocht u niet gehoorzamen. Bovenstaande vaststellingen ondermijnen de geloofwaardigheid van uw verklaringen inzake gedwongen rekrutering.

Daarnaast ondermijnen de gebeurtenissen die volgden op uw gesprek met de taliban de geloofwaardigheid van uw verklaringen verder. U zou de taliban gezegd hebben de volgende dag naar hen toe te komen, maar

u verborg zich in het huis van uw oom langs moederszijde (CGVS, p. 16). De taliban zouden hierop eenmaal naar uw huis gekomen zijn om te vragen waar u was maar voor de rest hebben ze geen enkele actie ondernomen (CGVS, p. 22, 23). Bij uw oom zijn de taliban u niet komen zoeken, en in de paar dagen dat u bij hem verbleef ondervond u geen problemen (CGVS, p. 23). Dat de taliban niet zouden weten of kunnen vermoeden dat u bij uw oom langs moederszijde was (CGVS, p. 24) kan niet overtuigen, daar ze over het algemeen over de nodige spionnen beschikken, zoals u zelf ook aanhaalde (CGVS, p. 18). Aangezien ze, zoals u verklaarde, ermee dreigden u te vermoorden mocht u niet gehoorzamen is hun verdere passieve houding opmerkelijk. Na uw vertrek zijn de taliban u zelfs niet meer komen zoeken (CGVS, p. 23), en hebben ze uw familie niet lastig gevallen. De taliban hebben geen andere bedreigingen meer geuit en ze stuurden u geen dreigbrieven (CGVS, p. 20, 24). Uw broers, ondertussen ook ouder, ondervinden geen problemen en wonen zelfs nog steeds in het dorp (CGVS, p. 23). Uw familie is zonder enig probleem verder in de regio kunnen blijven wonen. Dat de taliban u eerst met de dood zouden bedreigen maar vervolgens geen enkele actie ondernemen terwijl u niet bent ingegaan op hun eis is dan ook zeer merkwaardig en contradictorisch. Deze vaststelling komt de geloofwaardigheid van uw relaas niet ten goede.”

Verzoeker tracht in zijn verzoekschrift zijn beperkte kennis van de lokale taliban te verschonen door te verwijzen naar diens beperkte leefwereld. Daargelaten dit een blote bewering betreft, kan er van verzoeker worden verwacht dat hij in de door hem beschreven context toch wel kennis heeft van zijn onmiddellijke leefwereld, waarin de taliban zich bevonden.

Voor het overige volhardt verzoeker louter in zijn verklaringen. Hiermee doet hij geen afbreuk aan de in de bestreden beslissing, omtrent deze verklaringen gedane, pertinente en correcte vaststellingen. Het komt aan verzoeker toe om de motieven van de bestreden beslissing aan de hand van concrete argumenten en elementen te weerleggen of in een ander daglicht te stellen, waarbij hij echter geheel in gebreke blijft. Gezien de motieven in de bestreden beslissing niet dienstig worden weerlegd, blijven deze onverminderd gehandhaafd.

De bestreden beslissing merkt dienaangaande tevens terecht op dat verzoeker naliet zijn problematiek met de taliban te vermelden:

“Tot slot dient te worden opgemerkt dat u in het geheel niks gezegd heeft over uw problemen met de taliban tijdens uw persoonlijk onderhoud op de Dienst Vreemdelingenzaken (DVZ). Tijdens dat onderhoud werd u gevraagd wat u vreest bij een terugkeer naar Afghanistan en omwille van welke reden u die vrees heeft (zie Vragenlijst, dd. 18/2/2021). U verklaarde dat u vreesde gedood te worden. Wanneer u werd gevraagd waarom u dat vreest antwoordde u enkel “ik ben bang om te sterven, niemand sterft graag” (zie vraag 5, Vragenlijst dd. 18/2/2021). U door het CGVS gevraagd waarom u op DVZ niets vertelde over uw problemen met de taliban, stelt u dat u dit wel heeft verteld of toch wou vertellen, maar dat er niet veel tijd was en u het niet mocht vertellen (CGVS, p. 24). Hoewel het CGVS aanneemt dat een persoonlijk onderhoud op DVZ kort kan zijn en u niet alle details kan vertellen werd u daar wel gevraagd een kort overzicht te geven van alle feiten die hebben geleid tot uw vertrek uit uw land van herkomst. U had dus wel degelijk de kans om, al was het kort, te verklaren dat u de taliban vreesde bij een terugkeer omdat zij u onder dwang hadden willen rekruteren. U liet dit blijkaar na. Bij aanvang van uw persoonlijk onderhoud op het CGVS verklaarde u bovendien nog dat u op DVZ alle redenen had kunnen vermelden waarom u een verzoek indiende om internationale bescherming (CGVS, p. 3). Dat u nu pas, na confrontatie door het CGVS met deze omissie op DVZ, een verklaring geeft voor het ontbreken van dit asielmotief is niet ernstig. Uw verklaring kan dan ook niet als verschoning aanvaard worden en zet de geloofwaardigheid van uw asielrelaas verder op de helling.”

De Raad stelt vast dat verzoeker bij het invullen van de vragenlijst bij de Dienst Vreemdelingenzaken erop gewezen wordt dat van hem verwacht wordt dat hij kort, maar nauwkeurig de voornaamste elementen of feiten aangeeft die tot zijn vlucht hebben geleid. In deze ontslaat het verzoek om bondig te antwoorden op de gestelde vragen, verzoeker geenszins van zijn medewerkingsplicht en de verplichting om zo accuraat en volledig mogelijk zijn asielmotieven te vermelden van bij aanvang van de asielprocedure. Bovendien werden verzoekers verklaringen bij de Dienst Vreemdelingenzaken aan hem voorgelezen in het Pashtou en heeft hij deze voor akkoord ondertekend zonder gebruik te maken van de mogelijkheid om eventuele correcties aan te brengen, zodat hij zich uitdrukkelijk akkoord heeft verklaard met de inhoud ervan (CGVS-vragenlijst, stuk 7).

Dat verzoeker tijdens het persoonlijk onderhoud enkele aanvullingen bijbracht, kan hieraan geen afbreuk doen. Verzoeker toont immers niet aan hoe dit een verschoning zou kunnen bieden voor de vastgestelde afwijkingen in verzoekers verklaringen.

Overigens merkt de bestreden beslissing terecht op dat de werkzaamheden van diens vader niet leiden tot de vaststelling van een aannemelijke vrees in hoofde van verzoeker:

“Wat de problemen van uw vader met Daesh betreft moet worden opgemerkt dat u zelf nooit enig probleem heeft gekend omwille van zijn tewerkstelling bij het leger of zijn verdwijning (CGVS, p.20). Na zijn verdwijning kende u 2.5 jaar lang geen problemen, noch ontving u bedreigingen (CGVS, p. 19, 20). Vervolgens is Daesh uit de regio verdwenen, zoals u zelf aangeeft (CGVS, p. 17, 19). Bijgevolg kan worden aangenomen dat het feit dat uw vaders verdwijning, voor zover aangenomen wordt dat hij tewerkgesteld was als soldaat in het Afghaanse leger, niet voor problemen voor uzelf of uw familie heeft gezorgd. Het loutere feit dat uw vader mogelijk soldaat is geweest voor het Afghaanse leger is onvoldoende reden om u internationale bescherming te verlenen. Zoals reeds hierboven opgemerkt woont uw familie nog steeds zonder enig probleem in jullie dorp. Uit de aanwezige informatie blijkt dat er personen met het profiel van uw vader effectief geïdende worden in Afghanistan, blijkt ook dat vele anderen met dit profiel niet geïdende worden, dat afhankelijk van de omstandigheden ook familieleden van personen met dit profiel geïdende kunnen worden, en dat door uw onwaarschijnlijke verklaringen moet besloten worden dat u niet aantoont dat uzelf (als ‘familie lid van’) zou worden geïdende.”

Verzoeker hekelt de gevolgtrekking van de bestreden beslissing maar biedt geen substantieel, inhoudelijk verweer tegen de bovenstaande motivering.

Een loutere verwijzing naar diens regio van herkomst volstaat niet om enig risico vast te stellen ten gevolge van de werkzaamheden van zijn vader.

Wat diens regio van herkomst betreft, meent verzoeker dat de nabijheid van Kapisa tot de Panjshir regio zou bijdragen tot zijn vrees jegens de taliban. Verzoeker verwijst hierbij naar het gewapend verzet in en rond de provincie Panjshir en stelt dat zijn oom werd gerekruteerd door de taliban om voor hen te vechten. Zijn oom zou hierbij het leven hebben gelaten. Verzoeker laat echter volledig na om enige objectieve informatie neer te leggen waaruit blijkt dat er in zijn regio bijzonder hevige conflicten woedden die ertoe zouden hebben geleid dat de taliban een nood hadden aan extra rekruten, zoals zijn oom. Tevens dient de objectieve informatie naar waar wordt verwezen in de bestreden beslissing inzake rekrutering in rekening te worden gebracht. Uit deze informatie blijkt dat gedwongen rekrutering immers zelden plots plaatsvindt. Aangaande zijn oom brengt verzoeker geen elementen aan die een afwijking van de *modus operandi* van de taliban zouden rechtvaardigen. De Raad merkt ook op dat verzoeker geen bewijzen bijbrengt van het beweerde overlijden van zijn oom.

Nog in zijn verzoekschrift stelt verzoeker dat zijn jongere broer na de machtsovername tevens is gevlucht uit Afghanistan vanwege een vrees tot rekrutering. Eenzelfde redenering zoals die werd ontwikkeld met betrekking tot verzoekers oom kan hieromtrent worden aangewend. Verzoeker slaagt er niet in concreet aan te tonen dat zijn familieleden een gereede vrees tot rekrutering hebben gelet op de objectieve informatie hierrond.

Aangaande het betoog dat hij diende te worden gehoord over deze nieuwe elementen, met name de rekrutering van zijn oom en de vlucht van zijn jongere broer na de machtsovername van de taliban, is de Raad *in casu* van oordeel dat verzoeker ruimschoots de mogelijkheid heeft en heeft gehad om in zijn verzoekschrift, bij aanvullende nota of ter terechtzitting op nuttige en effectieve wijze te duiden welke invloed de machtsovername door de taliban sinds augustus 2021 heeft gehad op zijn eigen persoonlijke situatie. Echter, zoals uit hierboven blijkt, kan genoegzaam uit de elementen in het administratief dossier worden besloten dat de door verzoeker aangehaalde elementen die betrekking hebben op zijn persoonlijke situatie niet geloofwaardig zijn. *In casu* wordt dan ook vastgesteld dat verzoeker niet opnieuw moest worden gehoord door middel van een nieuw persoonlijk onderhoud bij het Commissariaat-generaal.

Waar verzoeker op algemene wijze kritiek uit op de bestreden beslissing en stelt dat er een te subjectieve beoordeling werd gemaakt, toont hij met zijn algemene kritiek in het verzoekschrift niet aan dat de commissaris-generaal zijn appreciatiebevoegdheid zou hebben overschreden, noch dat er sprake is van enige vooringenomenheid in zijn hoofde.

Waar verzoeker verder nog verwijst eventuele problemen die terugkeerders naar Afghanistan kunnen ervaren, oordeelt de Raad, na lezing van de objectieve landeninformatie die door beide partijen ter beschikking wordt gesteld, als volgt.

De taliban hebben de grondwet van de voormalige Islamitische Republiek Afghanistan opgeschort en er werd een herziening van de bestaande Afghaanse wetten met de sharia aangekondigd. De visie van de taliban op de sharia is gebaseerd op de soennitische Hanafi-school van jurisprudentie, maar is ook beïnvloed door lokale tradities en tribale codes (EUAA, “*Afghanistan Country Focus*”, december 2023, p. 18). De taliban hebben verklaard dat zij zullen handelen overeenkomstig hun principes, religie en cultuur, waarbij zij het belang van de islam benadrukken en aangeven dat niets kan ingaan tegen de islamitische waarden. De *de facto*-regering beschouwt zichzelf als een sturende instantie met een fundamentele doelstelling om de

bevolking te doen leven volgens de religieuze wetgeving. De conservatieve opperste leider Haibatullah Akhundzada houdt steeds nadrukkelijker de touwtjes in handen en zijn gezag is steeds dwingend geworden. In november 2022 gaf hij opdracht tot volledige invoering van de taliban-versie van de sharia (EUAA, “*Afghanistan Country Focus*”, december 2023, p. 26).

De mensenrechtensituatie in Afghanistan is na de machtsovername gradueel verslechterd en verschillende bronnen stellen een tendens vast waarbij de *de facto*-administratie ontwikkelt naar een theocratische politiestaat die regeert in een sfeer van angst en misbruik (EUAA, “*Afghanistan Country Focus*”, december 2023, p. 21). Om de strenge leefregels van de talibans zeer strikte interpretatie van de sharia te handhaven, heeft de *de facto*-regering opnieuw het ‘Ministry for Propagation of Virtue and Prevention of Vice’ (Dawat wa Ershad Amr bil-Maruf wa Nahi al-Munkar) (hierna: het MPVPV) opgericht, en gebruikt daartoe ook het ‘Taliban General Directorate of Intelligence’ (GDI) en een aantal *de facto*-staatsinstellingen (EUAA, “*Afghanistan Country Focus*”, december 2023, p. 24).

De taliban, die de Deobandi-islam aanhangen, een puriteinse en conservatieve tak binnen de soennitische islam, streven een zuivering van de Afghaanse samenleving na waarbij buitenlandse invloeden worden geweerd. De *de facto*-regering heeft daartoe massaal geïnvesteerd in het bouwen van moskeeën en madrasa’s over het hele land. In deze optiek is ook het westers seculier onderwijssysteem onder vuur komen te liggen en inspanningen om westers seculier onderwijs te bannen zijn toegenomen ten voordele van de uitbreiding van religieus onderwijs (EUAA, “*Afghanistan Country Focus*”, december 2023, p. 94, 101).

Het toepasselijke rechtskader blijft onduidelijk.

De *de facto*-talibanregering, evenals de provinciale *de facto*-regeringen, vaardigen nog steeds verschillende decreten en richtlijnen uit met betrekking tot het naleven van de sharia in het dagelijkse leven, die een impact hebben op de rechten van meisjes en vrouwen, de media en het algemene publiek. In juni 2022 rapporteerde de secretaris-generaal van de VN dat het MPVPV de handhaving van een breed scala aan richtlijnen met betrekking tot buitenechtelijke relaties, kledingvoorschriften, het bijwonen van gebeden, muziek, het verbod op verdovende middelen en alcohol heeft verstrengd (EUAA, “*Afghanistan security situation*”, augustus 2022, p. 29-31 en EUAA, “*Afghanistan targeting of individuals*”, augustus 2022, p. 41 e.v.). Verder is laster en ongefundeerde kritiek op de *de facto*-regering verboden, moeten nationale en internationale ngo’s hun vrouwelijke medewerkers op non-actief zetten, zo niet kunnen zij hun licentie verliezen, is het voor vrouwen verboden om voor VN-agentschappen te werken, is universitaire scholing voor vrouwen geschorst, moeten schoonheidssalons sluiten en moet het vieren van Valentijn worden vermeden. Naast deze nationale decreten en instructies, die aanleiding geven tot het institutionaliseren van een genderapartheid, werden er in sommige provincies ook bijkomende instructies uitgevaardigd. Zo werd in sommige provincies aan winkeliers het verbod opgelegd om te verkopen aan vrouwen zonder hidjab.

Voorts werd gerapporteerd dat het in Kabul verboden is om muziek te spelen in trouwzalen en dat vrouwen geen parken en publieke badhuizen mogen bezoeken, werden in Helmand en Kandahar onderwijsinstellingen gesloten tot nader order, werden winkeliers in Mazar-e-Sharif verplicht hun winkels te sluiten gedurende de gebeden en deze bij te wonen en werden mannelijke leerkrachten en studenten in Kandahar verplicht schriftelijk te beloven de taliban-interpretatie van de sharia na te leven, met inbegrip van het dragen van traditionele Afghaanse kleren en het groeien van een baard (EUAA, “*Afghanistan Country Focus*”, december 2023, p. 24).

Er bestaan lokale verschillen in de handhaving van de opgelegde decreten, instructies en regels (zie beschrijving van de handhaving ervan in verschillende provincies in EUAA “*Afghanistan targeting of individuals*”, augustus 2022, p. 45-48 en EUAA, “*Afghanistan Country Focus*”, december 2023, p. 22 en 24-25). Gelet op de grote interne variatie is het voor de Afghaanse bevolking niet steeds duidelijk welke regels waar van toepassing zijn en is er volgens sommige bronnen sprake van een juridisch vacuüm. Instructies zijn vaak opzettelijk vaag geformuleerd, zijn vaak niet schriftelijk en worden gecommuniceerd via verschillende kanalen, waaronder via de persoonlijke sociale mediakanalen van talibanverantwoordelijken en in media-interviews, waardoor de juridische aard niet altijd duidelijk is. Een aantal bronnen wijzen op lokale variatie in de toepassing van sommige regels, zoals de verplichting voor vrouwen om begeleid te worden door een mahram. Er wordt ook melding gemaakt van tegenstrijdige communicatie door de taliban en over de mogelijkheid om bepaalde aankondigingen te omzeilen (EUAA, “*Afghanistan Country Focus*”, december 2023, p. 22).

Sommige lokale afdelingen van het MPVPV handhaven de regels dan weer uitgebreider dan was voorzien door het *de facto*-ministerie in Kabul (Ministerie van Buitenlandse Zaken, “*Algemeen Ambtsbericht Afghanistan*”, juni 2023, p. 95, geciteerd in COI Focus Afghanistan, “*Migratiebewegingen van Afghanen sinds de machtsovername door de taliban*” van 14 december 2023).

Aanvankelijk werd een tendens waargenomen onder taliban-rechters om niet te strenge vonnissen uit te spreken en waren er slechts sporadisch lokale berichten over lijfstraffen of doodstraffen. Op 14 november 2022 droeg de opperste leider Akhundzada evenwel alle taliban-rechters op om de sharia volledig toe te

passen en 'hudud'- en 'qisas'-straffen op te leggen. Deze straffen omvatten onder meer executies, steniging, geseling en amputatie van ledematen (EUAA, "*Afghanistan Country Focus*", december 2023, p. 27). In het bijzonder wat betreft 'zina'— d.i. onwettige seksuele betrekkingen, overspel, voorhuwelijkse seksuele betrekkingen, wat tevens kan worden toegedicht aan vrouwen in geval van verkrachting – wordt melding gemaakt van verschillende ernstige incidenten van moorden, stenigingen, lijfstraffen en arrestaties. 'Zina' is één van de 'hudud'-misdaden (Nederlands ministerie van Buitenlandse Zaken, "*Algemeen Ambtsbericht Afghanistan*", juni 2023, p. 7, voetnoot 1). Zo wordt onder meer melding gemaakt van de arrestatie door de MPVPV van een mannelijke en vrouwelijke collega, die tezamen in één auto reden, waarbij hun dode lichamen de volgende dag werden gevonden. Er wordt in dit verband ook melding gemaakt van verschillende moorden, zowel van mannen als vrouwen, door familieleden (EUAA "*Afghanistan targeting of individuals*", augustus 2022, p. 35, 87-88 en 95-96). In het Algemeen Ambtsbericht wordt gesteld dat geen betrouwbare gegevens bestaan over de bestraffing van 'zina' en dat het moeilijk is cijfers te vinden voor van aantallen lijfstraffen voor deze specifieke 'hudud'-misdaad aangezien de politie deze cijfers niet meedeelt (Ministerie van Buitenlandse Zaken, "*Algemeen Ambtsbericht Afghanistan*", juni 2023, p. 130).

Er bestaat geen duidelijkheid over wat kleine overtredingen van de sharia zijn en hoe deze worden bestraft (voetnoot 152 Sabawoon Samim, "*Policing Public Morality: Debates on promoting virtue and preventing vice in the Taliban's second Emirate*", van 15 juni 2022 in EUAA "*Afghanistan security situation*", augustus 2022, p. 30). Ook de meest recente landeninformatie schept hierover geen duidelijkheid.

UNAMA rapporteerde dat publieke lijfstraffen blijven uitgevoerd worden in de periode juli tot september 2023 (EUAA, "*Afghanistan Country Focus*", december 2023, p. 27). De plaatsvervangende taliban-opperrechter kondigde aan dat rechtbanken in het hele land 175 personen hadden veroordeeld tot 'qisas'-straffen, 37 tot steniging en 103 tot 'hudud'-straffen zoals zweepslagen en amputatie (Ministerie van Buitenlandse Zaken, "*Algemeen Ambtsbericht Afghanistan*", juni 2023, p. 130). Een professor aan de American University of Afghanistan wees erop dat bij het uitspreken van lijfstraffen in principe een zeer hoge bewijsstandaard geldt. Het grote aantal lijfstraffen dat reeds werd uitgevoerd wijst er volgens hem echter op dat een zeer 'soepele' bewijsstandaard wordt gehanteerd door de taliban. Bovendien worden opgelegde straffen niet steeds vooraf gegaan door een rechterlijke procedure, maar worden ze veeleer opgelegd via individuele, *ad-hoc*-beslissingen, bijvoorbeeld door leden van de MPVPV en de *de facto*-politie, wanneer deze vaststellen tijdens controles op straat dat burgers zich niet aan de opgelegde regels houden (EUAA, "*Afghanistan Country Focus*", december 2023, p. 27).

De scheiding van mannen en vrouwen in het openbare leven op straat wordt door controleurs van de MPVPV gecontroleerd, die volgens sommige bronnen ook vragen stelden over de kernelementen van de islam of over de sharia en mensen die hierop niet het juiste antwoord gaven naar het politiebureau brachten (Ministerie van Buitenlandse Zaken, "*Algemeen Ambtsbericht*", juni 2023, p. 96).

De taliban zijn ook aanwezig op sociale netwerken, maar het is onduidelijk in welke mate ze de online activiteiten van Afghanen opvolgen.

Internationale media hebben bericht dat de taliban reeds Afghanen hebben gearresteerd en gedood vanwege hun activiteiten op de sociale media. Het betroffen echter kritische berichten ten aanzien van de taliban (Denmark, DIS, Afghanistan, "*Taliban's impact on the population*", juni 2022, p. 23-24 en EUAA, "*Afghanistan Country Focus*", december 2023, p. 20). Volgens Dr. Schuster hebben de taliban sociale media profielen gemonitord en werden mensen beschuldigd van morele corruptie (EUAA, "*Afghanistan Country Focus*", december 2023, p. 98). Een andere bron stelt dat het monitoren van sociale media vooral leidde tot het opsporen van personen die kritiek uitten in eigen naam (Ministerie van Buitenlandse Zaken, "*Algemeen Ambtsbericht*", juni 2023, p. 44). In april 2022 werd het ministerie voor communicatie en informatietechnologie ("*Ministry of Communications and Information Technology*") wel bevolen om de toegang tot bepaalde platforms zoals TikTok of andere programma's met "*immorele inhoud*" te beperken (EUAA, "*Afghanistan targeting of individuals*", augustus 2022, p. 44). Volgens verschillende bronnen controleren de taliban niet alleen sociale media netwerken maar luisteren zij ook mee met telefoongesprekken, ook met personen die vanuit het buitenland naar familieleden in Afghanistan belden (Ministerie van Justitie, "*Algemeen Ambtsbericht Afghanistan*", p. 44, 80, 116). In de landeninformatie wordt ook melding gemaakt van controleposten in grotere steden waar de inhoud van telefoons bekeken wordt (Denmark, DIS, Afghanistan, "*Taliban's impact on the population*", juni 2022, p. 23, waarnaar wordt verwezen in de EUAA "*Afghanistan targeting of individuals*", augustus 2022).

Wat personen die Afghanistan verlieten betreft, bestaat er een negatief beeld onder taliban-sympathisanten en sommige talibansegmenten. Mensen die vertrekken worden gezien als mensen zonder islamitische waarden of op de vlucht voor zaken die zij hebben gedaan. De opperste leider van de taliban, Hibatullah Akhundzada, benadrukte het belang om Afghanen in Afghanistan te houden, waarbij hij aangeeft dat de "*geloofsethiek en denkwijze*" van Afghanen die Afghanistan verlaten in gevaar werden gebracht en dat zij worden gedwongen om schandalen tegen de islam en het islamitische systeem te verzinnen om asiel te

krijgen (voetnoot 476, TOLONews, “*Fears, Needs of Fleeing Afghans Must Be Addressed: Akhundzada*”, 8 December 2021 in EUAA “*Afghanistan targeting of individuals*”, augustus 2022, p. 51).

Er is evenwel sprake van een ambigue houding van de taliban tegenover terugkeerders. Zo lijken zij wel begrip op te brengen voor personen die Afghanistan om economische redenen verlieten, zoals de oude traditie van mannen van Pashtou-origine die gedurende een bepaalde periode in het buitenland werken. De taliban kijken echter anders naar leden van de elite – zoals voormalige overheidsmedewerkers, doch ook activisten, journalisten, intellectuelen, enzovoort – die worden beschouwd als corrupt of besmet en van wie wordt gesteld dat zij wortels in Afghanistan missen. Deze negatieve attitude strekt zich ook uit tot de algemene bevolking, die de voormalige overheid en elite corruptie verwijt. In het bijzonder in rurale Pashtou-gebieden wordt met argwaan gekeken naar personen die Afghanistan verlieten en naar de Verenigde Staten of Europa zijn gegaan (EUAA “*Afghanistan targeting of individuals*”, augustus 2022, p. 50-51). Desalniettemin hebben taliban-functionarissen herhaaldelijk Afghanen opgeroepen om naar Afghanistan terug te keren, onder wie voormalige politici, militaire en civiele leiders, universiteitsdocenten, zakenlieden en investeerders. Hoge taliban-functionarissen riepen voorts de duizenden Afghanen die na de overname waren gevlucht op om terug te keren, alsmede alle Afghanen die in het buitenland wonen en voormalige tegenstanders van de taliban.

Uit de bijgebrachte landeninformatie blijkt dat voorts voornamelijk personen die in Iran, Pakistan en Turkije verbleven al dan niet vrijwillig zijn teruggekeerd naar Afghanistan. De bronnen geven aan dat heden nog niet veel personen uit het Westen zijn teruggekeerd en volgens het Algemeen Ambtsbericht is het onduidelijk of en welke eventuele problemen teruggekeerde Afghanen zouden kunnen krijgen en hoe zij behandeld zouden worden bij terugkeer naar Afghanistan, aangezien de informatie hierover beperkt en anekdotisch is (EUAA “*Afghanistan targeting of individuals*”, augustus 2022, p. 53-55; “Algemeen Ambtsbericht Afghanistan”, p. 148-149; COI Focus Afghanistan, “*Migratiebewegingen van Afghanen sinds de machtsovername door de taliban*” van 14 december 2023, p. 36). Sommige bronnen geven evenwel aan dat in de praktijk op dorpsniveau de plaatselijke leiders zullen weten wie is teruggekeerd (voetnoot 514: Denmark, DIS, *Afghanistan – taliban’s impact on the population*, June 2022, p. 23 en 38 in EUAA, “*Afghanistan: targeting of individuals*”, augustus 2022, p. 55).

Het is voor de taliban in dorpen dan ook gemakkelijker om informatie in te winnen of te horen te krijgen over personen die zijn teruggekeerd (Ministerie van Buitenlandse Zaken, “*Algemeen Ambtsbericht Afghanistan*”, juni 2023, p. 44).

Het Noorse Landinfo benadrukt dat de Afgaanse maatschappij zeer divers en complex is en dat dit ook wordt gereflecteerd in de wijze waarop de nieuwe *de facto*-autoriteiten het land besturen. Er is een grote variatie in houdingen en tal van lokale verschillen zijn mogelijk en er wordt aangenomen dat dit ook van toepassing is op de wijze waarop mensen die terugkeren uit het Westen worden gepercipieerd. Mogelijke reacties zullen dus steeds afhankelijk zijn van het individuele profiel van de persoon die terugkeert, het netwerk dat deze persoon heeft in Afghanistan en de plaats in Afghanistan naar waar deze persoon terugkeert (COI Focus Afghanistan, “*Migratiebewegingen van Afghanen sinds de machtsovername door de taliban*” van 14 december 2023, p. 36).

Een anonieme organisatie met aanwezigheid in Afghanistan verklaarde dat terugkeerders soms een doelwit zijn, maar de bron zag geen duidelijk verband met het loutere feit dat deze personen het land hadden verlaten. Het leek eerder verband te houden met hun ‘oorspronkelijke status’, zoals een vertrek omwille van banden met de vroegere regering, hun etnische achtergrond of andere redenen (EUAA, “*Afghanistan targeting of individuals*”, augustus 2022, p. 55).

Bronnen geven ook aan dat individuen die als “*verwesterd*” worden gezien, bedreigd kunnen worden door de taliban, hun familie of burens omdat ze worden gezien als “*verraders*” of “*ongelovigen*”. De negatieve perceptie ten aanzien van terugkeerders kan tevens resulteren in stigmatisering, waarbij de terugkeerders met argwaan kunnen worden bekeken en wordt aangenomen dat zij een mislukking zijn of een misdrijf moeten hebben gepleegd, dan wel dat zij terugkeren met veel geld (EUAA “*Afghanistan targeting of individuals*”, augustus 2022, p. 51, EUAA, “*Afghanistan Country Focus*”, december 2023, p. 100).

Stigmatisering, discriminatie of uitstoting kunnen echter slechts in uitzonderlijke gevallen worden beschouwd als vervolging of ernstige schade. Dit dient samen met andere individuele elementen te worden beoordeeld, waaronder de ernst en het systematische karakter ervan, evenals de vraag of er sprake is van een cumulatie aan gedragingen of maatregelen.

Uit objectieve landeninformatie, zoals het EUAA-rapport “*Afghanistan Country Focus*” van december 2023 en EUAA “*COI Query Afghanistan. Major legislative, security-related and humanitarian developments*” van 2 februari 2024, blijkt heden niet dat in het algemeen kan worden gesteld dat voor elke Afgaan die terugkeert

uit Europa louter omwille van zijn verblijf aldaar een gegronde vrees voor vervolging kan worden aangenomen.

Wel kunnen volgende risicoprofielen worden aangeduid:

- personen “die de religieuze, morele en/of sociale normen hebben overschreden”, dan wel hiervan worden beticht, ongeacht of deze handelingen of gedragingen plaatsvonden in Afghanistan, dan wel in het buitenland en;
- personen die “verwesterd” zijn, of als dusdanig worden gepercipieerd omwille van, bijvoorbeeld, hun activiteiten, gedrag, uiterlijk en geuite meningen, dewelke kunnen worden gezien als niet-Afghaans of niet-moslim, waarbij dit tevens doelt op personen die terugkeren naar Afghanistan, na een verblijf in westerse landen. Niet elke Afghaan die terugkeert uit Europa zal daadwerkelijk verwesterd zijn, dan wel als verwesterd worden beschouwd.

Beide risicoprofielen kunnen in een zekere mate met elkaar overlappen.

In het kader van een risico-analyse naar de redelijke mate van waarschijnlijkheid voor een verzoeker om bij terugkeer naar Afghanistan te worden blootgesteld aan vervolging, dringt zich een individuele beoordeling op waarbij rekening moet worden gehouden met risicobepalende factoren zoals het geslacht, de leeftijd, het gebied van herkomst en de conservatieve omgeving, de duur van het verblijf in het Westen, de aard van de tewerkstelling van de verzoeker, de zichtbaarheid van de verzoeker en de zichtbaarheid van de normoverschrijding (ook voor normoverschrijdingen in het buitenland), enzovoort.

Voor personen die worden beticht van “zina” kan evenwel worden aangenomen dat deze personen in het algemeen een gegronde vrees voor vervolging kunnen laten gelden.

Aldus kan de Raad de richtsnoeren van EUAA waarnaar de commissaris-generaal in de aanvullende nota verwijst, bijtreden (EUAA, “Country guidance: Afghanistan” mei 2024, p. 52-61).

Bij de beoordeling van de redelijke mate van waarschijnlijkheid voor verzoeker om bij terugkeer naar Afghanistan te worden blootgesteld aan vervolging, moeten zijn individuele en concrete omstandigheden, in zoverre geloofwaardig, worden beoordeeld en afgewogen in het licht van de algemene landeninformatie aldaar, zoals beschreven in objectieve bronnen.

Teneinde zijn verzoek om internationale bescherming op nuttige wijze aan te vullen of te wijzigen in het licht van de fundamenteel gewijzigde situatie in Afghanistan en desgevallend, in de huidige stand van de procedure, individuele elementen of persoonlijke omstandigheden voor te leggen die de kans aanzienlijk groter maken dat hij voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet in aanmerking komt, kan verzoeker nieuwe elementen aanvoeren via het verzoekschrift en via een aanvullende nota.

Verzoeker stelt in zijn verzoekschrift en aanvullende nota dat zijn verblijf van 3,5 jaar in België hem op fundamentele wijze heeft veranderd. Verzoeker heeft Nederlands geleerd, werkt stevast en wordt omschreven als een gemotiveerde en capabele jongeman. Ook zou verzoeker niet langer naar de moskee gaan, gaat hij regelmatig op café om alcohol te drinken en heeft hij een Belgische vriendin.

De Raad merkt hierbij op dat het loutere verblijf van verzoeker in België niet volstaat om in zijn hoofde een risico op gepercipieerde verwestering aan te tonen. Hoewel verzoeker reeds 3,5 jaar in België heeft verbleven, kan dit op zich niet worden beschouwd als een zulke langdurige periode waaruit kan worden afgeleid dat verzoeker op een zulke mate zou zijn geïntegreerd in de Belgische maatschappij dat hij niet langer zou kunnen aarden in de Afghaanse maatschappij. Deze vaststelling wordt gesterkt door het feit dat verzoeker reeds meerderjarig was wanneer hij België binnenkwam.

Hoewel verzoeker reeds Nederlands zou spreken, spreekt hij ook nog steeds Pashtoe, zo blijkt uit diens persoonlijke onderhoud en ter terechtzitting. Niettegenstaande de lovenswaardige inzet van verzoeker, volstaat ook dit element niet om tot een risico op gepercipieerde verwestering te besluiten.

De werkzaamheden van verzoeker leiden op zich evenmin toe tot de vaststelling van enige mate van verwestering in hoofde van verzoeker. Niettegenstaande geven de getuigenissen in dit verband wel blijk van een gemotiveerde jongeman, hetgeen mag worden benadrukt zonder dat dit aanleiding geeft tot de vaststelling van een risico in diens hoofde.

Verzoeker beweert verder een relatie te hebben met een Belgische vrouw. Dit wordt gestaafd door één enkele foto, hetgeen niet volstaat. Wat de foto betreft, merkt de Raad nog op dat dat aan privé-foto's geen

enkele bewijswaarde kan worden toegekend daar deze door enscenering van locatie en omstandigheden geen garantie kunnen bieden over de authenticiteit van wat werd afgebeeld.

Wat verzoekers cafébezoeken betreft wordt dit ook gestaafd door één enkele foto. De Raad verwijst hierbij naar het betoog aangaande de bewijswaarde van privé-foto's.

Ook verzoekers verklaringen omtrent de moskee kunnen niet overtuigen, daar dit beperkt blijft tot één enkele verwijzing in zijn verzoekschrift zonder enige stavingstukken. Hoe dan ook, stelt verzoeker geenszins niet langer moslim te zijn.

De getuigenis van de psycholoog die wordt aangevoerd door verzoeker spreekt over een jongeman met potentieel. Echter, kan uit dit stuk geenszins worden gesteld dat verzoeker blij zou geven van een persoon die op zulke wijze is verwesterd dat hij een risico zou lopen bij een terugkeer naar Afghanistan.

Overigens blijkt nergens uit dat verzoeker niet langer zou beschikken over een familiaal netwerk in Afghanistan.

Bovendien, stuurt verzoeker, met zijn betoog over zijn manier van leven in België en bewezen engagement op het vlak van integratie en het leren van het Nederlands in wezen aan op een onderzoek naar de toekenning van een verblijfsstatus om andere redenen dan de behoefte aan internationale bescherming in de zin van artikel 1, § 1, 16°, van de Vreemdelingenwet, namelijk op discretionaire basis, uit mededogen of op humanitaire gronden (cfr. HvJ 18 december 2014, nr. C-542/13, punt 46), maar dit element, dat weliswaar wordt ondersteund door lovenswaardige aanbevelingen uit verzoekers omgeving, buiten de bevoegdheid valt van de commissaris-generaal en de Raad.

Wat de machtsovername door de taliban betreft, wijst de Raad er nog op dat een vrees voor vervolging (of een reëel risico op het lijden van ernstige schade) *in concreto* moet worden aangetoond. Uit de landeninformatie in het rechtsplegingsdossier blijkt weliswaar dat er in Afghanistan een repressief regime van kracht is, waarbij de sharia wordt ingevoerd en geïmplementeerd en willekeurige aanhoudingen, ontvoeringen en moorden plaats grijpen, doch niet dat er sprake is van groepsvervolging waarbij alle Afghaanse mannen het slachtoffer worden van vervolging of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing door de taliban.

Bijgevolg kan niet worden aangenomen dat verzoeker een gegronde vrees voor vervolging koestert in de zin van artikel 1 van het Vluchtelingenverdrag, zoals bepaald in artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet.

3.4. Met betrekking tot de ernstige schade zoals bedoeld in artikel 48/4, § 2, a), van de Vreemdelingenwet, stelt de Raad vast dat door verzoeker geen concrete elementen worden aangebracht op basis waarvan een reëel risico op de doodstraf of executie kan worden afgeleid. Ook uit de landeninformatie blijkt niet dat hij dergelijk risico loopt in Afghanistan.

In zoverre verzoeker zich met betrekking tot de ernstige schade zoals bedoeld in artikel 48/4, § 2, b), van de Vreemdelingenwet beroept op de aangevoerde vluchtmotieven, kan dienstig worden verwezen naar de hoger gedane vaststellingen daarover waarbij wordt geconcludeerd dat hij zijn problemen met – en vrees voor – de taliban niet aannemelijk heeft gemaakt.

In de mate dat verzoeker verwijst naar de humanitaire en socio-economische situatie in Afghanistan, moet artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet samen worden gelezen met artikel 48/5, § 1, van dezelfde wet, dat bepaalt: *“vervolging in de zin van artikel 48/3 of ernstige schade in de zin van artikel 48/4 kan uitgaan van of veroorzaakt worden door: a) de Staat; b) partijen of organisaties die de Staat of een aanzienlijk deel van zijn grondgebied beheersen; c) niet-overheidsactoren (...).”*

In het kader van artikel 48/4, § 2, b), van de Vreemdelingenwet, moet een onmenselijke behandeling aldus worden veroorzaakt door een opzettelijk handelen of nalaten dat uitgaat van een actor en dat is gericht tegen een verzoeker.

Een algemene precaire socio-economische en humanitaire situatie valt niet zonder meer onder het toepassingsgebied van artikel 48/4, § 2, b), van de Vreemdelingenwet.

Zulk standpunt wordt ook ingenomen in de *“Country Guidance: Afghanistan”* van EUAA van mei 2024 (p. 101: *“Serious harm must take the form of conduct of an actor (Article 6 QD). In themselves, general poor socio-economic conditions are not considered to fall within the scope of inhuman or degrading treatment under Article 15(b) QD, unless there is intentional conduct of an actor.”*).

Wanneer precare socio-economische omstandigheden het resultaat zijn van een opzettelijk gedrag van een actor, dan kunnen deze omstandigheden aanleiding geven tot internationale bescherming na een individuele beoordeling, zoals uithuiszettingen of landroof. Verder kan ook niet worden uitgesloten dat bepaalde socio-economische omstandigheden het risico op vervolging of ernstige schade verhogen, bv. in het kader van een kindhuwelijk of handel in kinderen, waar de actor-vereiste eveneens is vervuld.

Uit de beschikbare landeninformatie kan niet blijken dat de algemene precare socio-economische omstandigheden in Afghanistan overwegend voortvloeien uit de opzettelijke gedragingen van een actor of verschillende actoren, ook niet na de machtsovername door de taliban in augustus 2021.

De oorzaken van de precare socio-economische en humanitaire situatie blijken in Afghanistan in wezen multidimensionaal te zijn. De actuele socio-economische en humanitaire situatie in Afghanistan is het gevolg van een complexe wisselwerking tussen verschillende elementen en factoren.

Een aantal elementen waren reeds voor de machtsovername door de taliban in het land aanwezig, zoals een gebrek aan overheidsmiddelen, de beperkte ontwikkeling van een socio-economisch beleid door de voormalige Afghaanse regering, beperkte privé-investeringen, beperkte buitenlandse handel, aanhoudende en ernstige droogteperioden, politieke instabiliteit en onveiligheid in de context van het aanhoudende gewapend conflict, gepaard met de gevolgen van de covid-19 pandemie.

Na de machtsovername door de taliban kwam de economie in vrije val. Er was er een (tijdelijke) opschorting van financiële steun en ontwikkelingshulp door buitenlandse donoren en internationale instellingen, een bevrozing van de geldreserves van de Afghaanse centrale bank, de vlucht van gekwalificeerd personeel naar het buitenland, de gebrekkige toegang tot de arbeidsmarkt voor vrouwen en het stopzetten van privé-initiatieven door vrouwen. Dit leidde tot een liquiditeitscrisis, een ineenstorting van het bancaire systeem, disruptie van de buitenlandse handel, een devaluatie van de nationale munt, hoge voedselprijzen, verminderd inkomen en werkloosheid.

Tegen deze achtergrond speelde verder de impact van het conflict in Oekraïne op de wereldhandel met gevolgen voor de voedselzekerheid in Afghanistan. Tevens waren er moeilijkheden om fondsen naar en binnen Afghanistan over te maken. Tot slot zijn er milieuomstandigheden zoals de aanhoudende ernstige droogte en andere natuurrampen, zoals de overstromingen van 2022, die een aanzienlijke impact hebben op de socio-economische en humanitaire situatie.

Hoewel het economisch beleid van de taliban voorlopig nog onduidelijk is, blijkt niet dat de taliban maatregelen zouden hebben getroffen om humanitaire bijstand te verhinderen of te blokkeren, waardoor internationale hulpinspanningen hebben kunnen verhinderen dat de situatie in Afghanistan escaleerde tot hongercatastrofe.

Er kan uit het geheel van de beschikbare landeninformatie dan ook niet worden afgeleid dat de huidige algemene precare socio-economische en humanitaire situatie overwegend wordt veroorzaakt door gedragingen van de taliban of enige andere actor, laat staan wordt veroorzaakt door het opzettelijk handelen of nalaten van de taliban of enige andere actor. Bijgevolg vallen de algemene socio-economische en humanitaire omstandigheden in Afghanistan op zich niet onder het toepassingsgebied van artikel 48/4, § 2, b), van de Vreemdelingenwet.

Voorts blijkt niet dat verzoeker in deze context persoonlijk wordt geviséerd of dat hij behoort tot een groep van geviseerde personen; hij toont niet aan dat hij bij terugkeer naar Afghanistan zal terechtkomen in een situatie van extreme armoede waarbij hij niet zou kunnen voorzien in zijn elementaire levensbehoeften als gevolg van een opzettelijk gedrag door een actor of actoren.

Opdat aan verzoeker de subsidiaire beschermingsstatus overeenkomstig artikel 48/4, § 2, c), van de Vreemdelingenwet kan worden toegekend, moet er sprake zijn van een ernstige bedreiging van zijn leven of persoon, als burger, als gevolg van willekeurig geweld – dit is geweld dat de personen zonder onderscheid raakt, met name zonder dat zij specifiek worden geviséerd – in het geval van een internationaal of binnenlands gewapend conflict.

Verzoeker is afkomstig uit de provincie Kapisa.

Zelfs wanneer rekening wordt gehouden met enkele regionale verschillen, blijkt er in Afghanistan geen sprake van een uitzonderlijke situatie waar de mate van het willekeurig geweld in het gewapende conflict dermate hoog is dat zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar Afghanistan, louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt om te worden blootgesteld aan een ernstige bedreiging van zijn leven of persoon. Voorgaande vindt steun in de *“Country Guidance Afghanistan”* van mei 2024.

Verzoeker beroept zich niet op deze uitzonderlijke situatie. Verzoeker verwijst in zijn verzoekschrift dienaangaande naar de werkzaamheden van zijn vader en stelt dat dit een risicoverhogende factor is. De Raad ziet echter niet in hoe de verleden werkzaamheden van zijn vader het risico om het slachtoffer te worden van willekeurig geweld in verzoekers hoofde doen vergroten. Overigens kan niet worden besloten uit verzoekers afwezigheid uit Afghanistan dat hij plots een verhoogd risico zou lopen, minstens wordt dit door verzoeker op generlei wijze verduidelijkt. Verder voert verzoeker geen persoonlijke omstandigheden aan of zijn deze aan de orde die voor hem het risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, c), van de Vreemdelingenwet dermate verhogen dat er sprake is van een ernstige bedreiging van zijn leven of persoon, als gevolg van willekeurig geweld – dit is geweld dat de personen zonder onderscheid raakt, met name zonder zij specifiek worden geviséerd – in het geval van een internationaal of binnenlands gewapend conflict.

Gelet op het voormelde toont verzoeker niet aan dat in zijn hoofde zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat hij bij een terugkeer naar Afghanistan een reëel risico zou lopen op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, van de Vreemdelingenwet.

3.5. Uit wat voorafgaat blijkt dat er geen essentiële elementen ontbreken en dat de Raad over de grond van het beroep heeft kunnen oordelen.

Verzoeker heeft evenmin aangetoond dat er een substantiële onregelmatigheid aan de bestreden beslissing zou kleven in de zin van artikel 39/2, § 1, 2°, van de Vreemdelingenwet. De Raad ziet geen redenen om de bestreden beslissing te vernietigen en de zaak terug te zenden naar de commissaris-generaal.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De verzoekende partij wordt niet erkend als vluchteling.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op twaalf juli tweeduizend vierentwintig door:

S. VAN CAMP, wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

A.-M. DE WEERDT, griffier.

De griffier,

De voorzitter,

A.-M. DE WEERDT

S. VAN CAMP